

அத்தியாயம் - 31

(1) சந்நியாசி வீஜயானந்த், (2) பாலாராம் மான்கர், (3) நூல்கர் (4) மேகா, (5) புலி இவர்களிடல்லாம் பாபாவின் முன்னிலையில் உயிர் நீத்தல்.

முன்னுரை

தனது மரணத் தறுவாயில் ஒருவனுக்குள்ள ஆசை அல்லது எண்ணம் அவனது எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கிறது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் கீதையில், "எவன் என்னை முடியுந்தறுவாயில் எண்ணுகிறானோ அவன் உண்மையில் என்னிடமே வருகிறான். அத்தருணத்தில் வேறெதையும் பற்றி எண்ணுபவன் அவன் விரும்பியபடியே செல்கிறான்" என்று கூறுகிறார். நமது கடைசித் தறுவாயில் ஒரு குறிப்பிட்ட நல்லெண்ணத்தை நினைவில் கொள்ள வேண்டும் என்பதில் நாம் நிச்சயமாக இருக்க முடியாது. இல்லை என்பதைவிடப் பெரும்பாலும் பல்வேறு காரணங்களால் நாம் பயந்து பீதியடைய அதிக வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. எனவே எப்போதாவதோ அல்லது நமது கடைசித் தருணத்திலோ கொள்ளவேண்டிய நாம் விரும்புகிற புனித நினைவுகளை நம் மனதில் நிலைப்படுத்த நிலையான பயிற்சி அவசியம். எனவே கிளம்புவதற்கான இறுதிநேரம் வந்த போது குழப்பம் அடையாமல் இருப்பதற்காக, எப்போதும் இறைவனை நினைவுகூர்ந்து அவனது நாமத்தைச் சதாகாலம் உச்சரிக்குமாறு எல்லா ஞானிகளும் போதிக்கிறார்கள். அடியவர்கள் தம்மைத்தாமே முழுமையாக ஞானிகளிடம் அர்ப்பணித்து விடுகிறார்கள். சர்வமும் அறிந்த ஞானிகள் அவர்களது கடைசிக் காலத்தில் அவர்களை வழிநடத்தி உதவுவார்கள் என்ற நம்பிக்கைதான் அதற்குக் காரணம். இம்மாதிரியான சில நிகழ்ச்சிகள் வருமாறு.

விஜயானந்த்

சென்னையைச் சேர்ந்த விஜயானந்த் என்ற சந்நியாசி மானஸரோவருக்குத் தீர்த்த யாத்திரை புறப்பட்டார். வழியில் பாபாவின் புகழைக் கேள்வியுற்று அவர் சீர்டியில் தங்கினார். அங்கு ஹரித்துவாரைச் சேர்ந்த சோமதேவ் ஸ்வாமியைச் சந்தித்தார். மானஸரோவர் பயணத்தைப்பற்றி அவரிடம் விவரங்கள் விசாரித்தார். கங்கோத்ரிக்கு மேல் மானஸரோவர் 500 மைல் உயரத்திலுள்ளது என்றும் ஏராளமான பனி, 50 காத தூரத்திற்கு ஒரு முறை மொழிமாற்றம், வழியில் யாத்ரீகர்களுக்கு ஏராளமான தொல்லை கொடுக்கும் பூடான் மக்களின் சந்தேகமான குணங்கள் போன்ற யாத்திரையிலுள்ள கஷ்டங்களை விவரித்தார். இதைச் செவிமடுத்த துறவி மனந்தளர்வுற்றார். தமது விஜயத்தை ரத்து செய்தார். அவர் பாபாவிடம் சென்று ஸாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்த போது பாபா கோபாவேசம் அடைந்து கூறினார் : "அந்த உபயோகமற்ற துறவியைத் துரத்துங்கள். அவரின் நட்பு பயனற்றது" - பாபாவின் குணத்தை அத்துறவி அறியார். எனவே சோர்வடைந்தார். ஆயினும் அங்கு அமர்ந்து அங்கே நடந்துக்கொண்டிருந்த நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். அது காலைநேர தர்பார். மசூதியில் கூட்டம் அதிகமாய் இருந்தது. பாபா பல்வேறு விதமாக ஆரதிக்கப்பட்டார். சிலர் அவரின் கால்களை கழுவிக்கொண்டிருந்தனர். சிலர் அவர் கால் கட்டைவிரலினின்று புனித நீரை எடுத்து மனநிறைவுடன் குடித்துக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் கண்களால் அவற்றை ஸ்பரிசித்துக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் சந்தனம் பூசினர். சிலர் அவர் தம் புனித மேனிக்கு நறுமணம் தடவினர். குலம், ஆசாரம் இவற்றை மறந்து அனைவரும் வழிபாடு செய்தனர் பாபா அத்துறவியின் மேல் கோபம் கொண்டவராய் இருந்தாலும் அவர் பாபாவின்பால் பாசம் நிரம்பியவராய் மசூதியைவிட்டுப் போகவில்லை.

சீர்டியில் அவர் இரண்டு நாட்கள் தங்கியிருந்தார். சென்னையிலிருந்து அப்போது அவருடைய தாயார் மிகவும் நோய்வாய்ப்பட்டிருப்பதாக அவருக்குக் கடிதம் வந்தது. அவர் மிகவும் மனம் தளர்ந்து, தமது தாயார் அருகில் செல்ல விரும்பினார். ஆனால் அவரால் பாபாவின் அனுமதியின்றிச் செல்ல முடியாது.

எனவே தமது கரத்தில் கடிதத்துடன் பாபாவைக் கண்டு வீடு திரும்ப அனுமதி கேட்டார். வருங்காலத்தை அறிந்த எங்குநிறை பாபா அவரிடம் “உன்னுடைய தாயாரை நீ இவ்வளவு நேசிக்கும்போது ஏன் துறவியானாய்? சொந்தபந்தங்களும் ஆசாபாசங்களும் காவி உடைக்கு ஒத்துவராது. உன்னுடைய இருப்பிடத்திற்குச் சென்று அமைதியாக அமர்ந்திரு. பொறுமையுடன் சில நாட்கள் காத்திரு. வாடாவில் பல கொள்ளைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். உனது கதவுகளை நன்றாகத் தாழிடு. அதிக ஜாக்கிரதையாக இரு. திருடர்கள் அனைத்தையும் எடுத்துச் சென்றுவிடுவர். செல்வமும் சுபிட்சமும் நிலையற்றவை. இவ்வுடல் அழிவிற்கும், மரணத்திற்கும் உட்பட்டது. இதை உணர்ந்து இம்மை, மறுமைப் பொருட்களின் மீதுள்ள பற்று அனைத்தையும் விட்டுவிட்டு உனது கடமையைச் செய். இவ்வாறாகச் செய்து, எவன் ஹரியின் பாதங்களில் சரணாகதி அடைகிறானோ அவன் தொல்லைகள் யாவினின்றும் விடுபட்டு “பேரானந்தப் பெருநிலை” எய்துகிறான். அன்புடனும் பாசத்துடனும் எவன் அவரை நினைத்துத் தியானிக்கிறானோ, பரமாத்மா அவனுக்கு ஓடிச்சென்று உதவி புரிகிறார். உனது முந்தைய நல்வினைகளின் சேகரிப்பு அதிகம். எனவே நீ இங்கு வந்துள்ளாய்.”

“இப்போது நான் சொல்வதைக் கவனி. உனது அந்திம வாழ்க்கையை உணர். ஆசைகளற்று நாளை முதல் பாகவதத்தைப் பாராயணம் செய்யத் தொடங்கு முன்று ஸப்தாஹங்கள் செய். அதாவது பக்தி பூர்வமாக முன்று வாரம் முன்று முறை பாராயணம் செய்க. பரமாத்மா உன்னிடம் மகிழ்வெய்துவார். நினது கவலைகளை அழிப்பார். உனது துயர் நிலைகளை மறந்து நீ அமைதியுறுவாய்” என்று கூறினார். அவரது முடிவு நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து பாபா இந்த சிகிச்சையை தேர்ந்து அளித்தார். மரணத் தெய்வமான யமனை மகிழ்விக்கும் “ராம விஜயத்தை”ப் படிக்கும்படிச் செய்தார். அடுத்த நாள் காலை குளித்து மற்ற தூய சம்பிரதாயங்களைச் செய்த பிறகு லெண்டித் தோட்டத்திலுள்ள ஒரு தனிமையான இடத்திற்குச் சென்று பாகவதம் படிக்கத் தொடங்கினார். இரண்டுமுறை பாகவதப் பாராயணம் செய்தார். அதன் பின்னர் மிகச் சோர்வடைந்தார். வாடாவிற்குத் திரும்பினார். இரண்டு நாட்கள் இருப்பிடத்தில் தங்கினார்.

மூன்றாவது நாள் "பக்கீர் பாபா" என்ற பட்டேபாபாவின் மடியில் உயிர் துறந்தார். பாபா அவரது உடலை ஒரு நாளைக்கு ஒரு நல்ல காரணம் கருதி பாதுகாக்கும்படி மக்களைக் கேட்டுக் கொண்டார். பின்னர் போலீஸ் வந்து உரிய விசாரணை செய்து, உடலை அடக்கம் செய்யும்படி அனுமதி அளித்தனர். உரிய இடத்தில் தக்க மரியாதையுடன் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. இவ்விதமாக பாபா துறவிக்கு உதவி அளித்து, அவருக்கு நற்கதியளித்தார்.

பாலாராம் மான்கர்

பாலாராம் மான்கர் என்ற பாபாவின் இல்லறவாசியான அடியவர் ஒருவர் தம் மனைவி காலமான பின்பு பெரிதும் மனச்சஞ்சலமடைந்தார். வீட்டுப் பொறுப்பைத்தன் மகனிடம் ஒப்பிவித்து விட்டு, வீட்டைத் துறந்து சீர்டி சென்று பாபாவுடன் வாழ்ந்து வந்தார். பாபா அவர்தம் பக்தியால் மகிழ்ந்து, அவரின் வாழ்க்கைக்கு ஒரு நல்ல திருப்பத்தை அளிக்க விரும்பினார். அதை அவர் இவ்வாறாகச் செய்தார். அவருக்கு ரூ. 12/- அளித்து ஸாதாரா ஜில்லாவில் உள்ள மச்சிந்தரகட்டுக்குச் சென்று வாழும் படிக்க கோரினார். மான்கர் முதலில் பாபாவைப் பிரிந்து சென்று அங்கு தங்குவதில் மனமில்லாதவராய் இருந்தார். ஆனால் இதன்மூலம் அவருக்கொரு சிறந்த வாழ்க்கை முறையைக் கொடுத்துள்ளதாக உறுதிகூறி அவரைத் தேற்றினார். ஆசனத்தின் மீது ஒரு நாளைக்கு மூன்று முறை தியானம் செய்யுமாறும் கேட்டுக் கொண்டார். பாபாவின் சொற்களை நம்பி மான்கர் மச்சிந்தரகட்டிற்கு வந்தார். இன்பமான காட்சிகள், தூய நீர், ஆரோக்கியமான காற்று, சுற்றப்புறம் இவற்றால் மிக மகிழ்ந்து ஏகாக்கிர சித்தத்துடன் பாபா சிபாரிசு செய்த மாதிரி தியானம் செய்யத் தொடங்கினார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஒரு ஞானோதயம் அவருக்கு ஏற்பட்டது. அடியவர்கள் பொதுவாக அவர்களது ஸமாதி நிலைகளில் அல்லது தியானத்தில்தான் ஞானோதயம் பெறுகிறார்கள். ஆனால் மான்கரைப் பொறுத்தமட்டிலோ, தியான நிலையிலிருந்து விடுபட்டு சாதாரண நிலைக்கு வந்தபோதே அதை அவர் பெற்றார். பாபா தாமே அவர்முன் தோன்றினார். மான்கர் அவரைப் பார்த்தது மட்டுமல்லாது "தான் ஏன் அங்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார் என்றும் கேட்டார். பாபா பதில் அளிக்கையில், "சீர்டியில் பல்வேறு

எண்ணங்களும், கருத்துக்களும் உன் மனதில் உருவாக ஆரம்பித்தன. உனது நிலையற்ற மனதை அடக்கவே இங்கு உன்னை அனுப்பினேன். நான் சீரடியில் இருப்பதாக நீ எண்ணுகிறாய். பஞ்ச பூதங்களால் ஆனதும், 3 ½ கை முழ நீளம் ஆனதுமாகிய உடம்பில் நான் வசிக்கிறேன் என்றும் அதற்கு வெளியில் நான் இல்லை என்றும் நீ நினைக்கிறாய். இப்போது நீ கண்ணார்க்கண்டு, சீரடியில் கண்ட அதே மனிதர்தானா இவர் என்று தீர்மானித்துக் கொள். இந்த காரணத்திற்காகத்தான் உன்னை நான் இங்கு அனுப்பினேன்" என்று கூறினார். குறிப்பிட்ட காலம் முடிந்த பின்னர் மான்கர் "மச்சிந்த்ரகட்டை" விட்டு நீங்கி தன் சொந்த ஊரான 'பாந்த்ரா'வை நோக்கிப் புறப்பட்டார். பூனாவில் இருந்து தாதர்வரை அவர் ரயிலில் பிரயாணம் செய்ய விரும்பினார். ஆனால் அவர் ஒரு டிக்கெட் பெற புக்கிங் ஆபீசுக்குச் சென்றபோது மிகவும் கூட்டமாக இருப்பதைக் கண்டார். விரைவில் அவரால் டிக்கெட் பெற முடியவில்லை. அப்போது தனது இடுப்பில் லங்கோட் (ஒரு துண்டுத்துணி)வுடன் ஒரு கிராமவாசி அவரருகில் வந்து, "நீங்கள் எங்கு போகிறீர்கள்?" எனக் கேட்டார். மான்கர், "தாதருக்கு" என்று பதிலளித்தார். அவர், "தயவு செய்து என்னுடைய தாதர் டிக்கெட்டை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இங்கு எனக்கு சில அவசர வேலைகள் இருப்பதால் நான் தாதர் பயணத்தை ரத்து செய்துவிட்டேன்" என்று சொன்னார். மான்கர் டிக்கெட்டைப் பெற்றுக்கொள்வதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தார். பயணத்தைத் தம் பையிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் போது அந்த கிராமவாசி கூட்டத்தில் மறைந்துவிட்டார். மான்கர், அவரை கூட்டத்தில் தேடியும் பயனில்லை. ஸ்டேஷனை விட்டு வண்டி போகும்வரை மான்கர் அவருக்காகக் காத்திருந்தார். ஆனால் அவரைப் பற்றி எவ்விதச் சுவட்டையும் அவர் காணவில்லை. இது மான்கர் வினோதமாகப் பெற்ற இரண்டாவது காட்சியாகும். மான்கர் பின்னர் தனது வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டு மீண்டும் சீரடிக்குத் திரும்பி பாபாவின் ஏவலையும், சேவையையும் செய்துவந்தார். அங்கேயே பாபாவின் பாதங்களிலேயே இருந்தார். பாபாவின் முன்னிலையிலேயே அவருடைய ஆசீர்வாதங்களுடனேயே இந்த உலகத்தைத் துறக்கும் பெறும் நல்லதிர்ஷ்டம் படைத்திருந்தார்.

தாத்யாஸாஹேப் நூல்கர்

தாத்யாஸாஹேப் குறித்து, சீர்டியில் உயிர் நீத்தார் என்று மட்டுமே வெறுமனே ஹேமாட்பந்த் குறிப்பிட்டுள்ளார். "ஸ்ரீ ஸாயி லீலாப் பத்திரிகையில் அவரைப் பற்றி வெளியானதன் சுருக்கம் இங்கு தரப்படுகின்றது. 1909-ம் ஆண்டு நானாஸாஹேப் அங்கு மம்லத்தாராக இருக்கும்போது பண்டரீபுரத்தில் தாத்யாஸாஹேப் ஒரு சப்-ஜட்ஜாக இருந்தார். இருவரும் அடிக்கடி சந்தித்துப் பேசினர். தாத்யாஸாஹேப் ஞானிகளை நம்புவதில்லை. ஆனால் நானாஸாஹேப் அவர்களை விரும்பினார். ஸாயிபாபாவின் லீலைகளை நானாஸாஹேப் அவருக்குக் கூறினார். சீர்டிக்குச் சென்று ஸாயிபாபாவைப் பார்க்க அவரை வற்புறுத்தினார். முடிவாக இரண்டு நிபந்தனைகளின் பேரில் சீர்டிக்குப் போகச் சம்மதித்தார். (1) ஒரு பிராமண சமையற்காரர் அவருக்கு கிடைக்க வேண்டும். (2) அன்பளிப்பிற்காக நல்ல நாக்பூர் ஆரஞ்சுகளைப் பெறவேண்டும். இவ்விரண்டு நிபந்தனைகளும் தெய்வாதீனமாக நிறைவேறின. நானாஸாஹேப்பிடம் சேவைக்காக ஒரு பிராமணர் வந்தார். அவர் தாத்யாஸாஹேப்பிடம் அனுப்பப்பட்டார். தாத்யாஸாஹேப் நூறு அழகிய ஆரஞ்சுப் பழங்கள் அடங்கிய பார்சலைப் பெற்றார். அனுப்பியவர் யார் என்று தெரியவில்லை.

நிபந்தனைகள் நிறைவேற்றப்பட்டதால் தாத்யாஸாஹேப் சீர்டிக்குப் போகவேண்டியதாயிற்று. முதலில் பாபா அவரிடம் மிகவும் கோபாவேசம் அடைந்தார். ஆனால் படிப்படியாக தாத்யாஸாஹேப் தமது அனுபவங்களால் பாபா கடவுள் அவதாரமே என்று உறுதி பெற்றார். பாபாவிடம் அத்தகைய அன்புபூண்டு தனது மரணம்வரை அங்கேயே தங்கினார். அவருடைய முடிவு நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது அவரிடம் புனித வேதங்கள் படிக்கப்பட்டன. முடியுந்தறுவாயில் பாபாவின் பாததீர்த்தம் கொண்டு வரப்பட்டு குடிப்பதற்காக அவரிடம் தரப்பட்டது. பாபா அவருடைய மரணத்தைக் கேள்விப்பட்டு, "ஓ தாத்யா! நம்மை விட்டுச் சென்றுவிட்டார். அவர் மீண்டும் பிறக்கமாட்டார்" என்றார்.

மேகா

'மேகா'வின் கதை முன்னாலேயே 28-ம் அத்தியாயத்தில் விளக்கப்பட்டு இருக்கிறது. மேகா இறந்த பின்பு கிராமத்தார் எல்லோரும் சுவ ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டனர். பாபாவும் அவர்களுடன் கூடச் சென்று மலர்களை மேகா உடல்மீது பொழிந்தார். சடங்குகள் செய்யப்பட பிறகு சாதாரண மனிதர்களைப் போன்று பாபாவின் கண்களினின்றும் நீர் வழிந்தது. பெருந்துக்கத்தாலும் கவலையாலும் பீடிக்கப் பட்டிருப்பதாகக் காணப்பட்டார். பின்னர் அவரது உடம்பை மலரால் மூடி நெருங்கிய உறவினரைப் போல் அழுதபின்பு, பாபா மகுதிக்குத் திரும்பினார்.

மனிதர்களுக்குப் பல ஞானிகள் 'ஸத்கதி' அளிப்பது கண்ணுறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் ஸாயிபாபாவின் பெருமை ஒப்புவமையற்றது.

புலி

பாபா சமாதியடைவதற்கு ஏழு நாட்களுக்கு முன் சீர்டியில் ஓர் வியத்தகு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. கிராமப்புற வண்டி ஒன்று வந்து மகுதிக்கு முன்னால் நின்றது தனது பயங்கர முகம் வண்டியின் பின்புறம் நோக்கித் திரும்பியிருக்க இரும்புச் சங்கிலிகளால் பிணைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு புலி வண்டியில் இருந்தது. அது ஏதோவொரு நோயால் அல்லது பயங்கர துன்பத்தால் அவதியற்றுக் கொண்டிருந்தது. அதனுடைய காவலர்களான மூன்று தர்வேசிகள் அதை ஊரூராக எடுத்துக் சென்று அதைக் காண்பிப்பதன் மூலம் பொருளீட்டி வந்தனர். அதுவே அவர்களின் ஜீவனோபாயமாகும். அந்தப் புலி அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் வேதனைகளினின்று அதை விடுவிக்க, குணமளிக்க அவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட பலவித சிகிச்சை முறைகளும் பலனற்றதாய்விட்டன. அப்போது அவர்கள் பாபாவின் புகழைக் கேள்வியுற்று மிருகத்துடன் அவரைப் பார்க்க வந்தனர். தங்கள் கைகளில் சங்கிலியுடன் அதை அவர்கள் கீழிறக்கி, கதவருகில் அதை நிற்கும்படிச் செய்தனர். அது இயற்கையிலேயே குரூரமானது. அத்துடன் நோய்வாய்ப்பட்டது. எனவே அது இருப்புக் கொள்ளாமல் இருந்தது. மக்கள் அதை பயத்துடனும் வியப்புடனும் பார்க்கத் துவங்கினர். தர்வேசிகள் உள்ளேசென்று புலியைப் பற்றிய அனைத்தையும் பாபாவுக்குக்

கூறி. அவருடைய அனுமதியுடன் அதை அவர் முன்னர் கொணர்ந்தனர். புலி படிகளை நெருங்கியதும் பாபாவின் ஒளியினால் அதிர்ச்சியுற்றுத் தனது தலையைத் தாழ்த்தியது. பாபாவும் புலியும் சந்தித்துக் கொண்ட போது அது படியேறி பாபாவைப் பாசத்துடன் நோக்கியது. தனது வாலில் உள்ள மயிர்க்கொத்தை ஆட்டி. அதை மூன்று முறை தரையில் அடித்து உணர்ச்சியற்று சாய்ந்தது. அது இறந்தது கண்டு தர்வேசிகள் முதலில் பெருந்துன்பமுற்று சோகம் நிரம்பியவர்களாய் இருந்தனர். ஆனால் பக்குவமடைந்த எண்ணத்திற்குப்பின் அவர்கள் தங்கள் நிலைக்குத் திரும்பினர். புலி வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டிருந்ததால் அது தனது முடிவை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது என்றும் அது (மிகுந்த தகைமை உடையதாய் இருந்ததால்) பாபாவின் பாதாரவிந்தங்களில் அவர்தம் முன்னிலையில் மரணத்தைச் சந்திக்கும் நிலை அடைந்ததென்றும் கருதினார்கள். அது அவர்களின் கடனாளி. கடன் தீர்ந்ததும் விடுதலையடைந்து தன் முடிவை ஸாயியின் சரண கமலங்களில் சமர்ப்பித்தது. ஏதேனும் ஒரு ஜந்து ஞானிகளின் பாதங்களில் தலை தாழ்த்தித் தன் முடிவைச் சந்தித்தால் அது நற்கதியடைந்தாகிவிடுகிறது. அத்தகைய ஜந்துக்களைப் பொறுத்தவரை அவைகள் புண்ணியசாலிகளாக இருந்தாலன்றி எங்ஙனம் அத்தகைய மகிழ்ச்சிகரமான முடிவை எய்தவியலும்?

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்

அத்தியாயம் - 32

குரு - கடவுள் தேவை - பட்டினி அங்கீகரிக்கப்
படவில்லை

இந்த அத்தியாயத்தில் ஹேமாட்பந்த் இரண்டு விஷயங்களை விவரிக்கிறார். (1) பாபா எங்ஙனம் தமது குருவைக் காடுகளில் சந்தித்தார்? அவர் மூலம் கடவுள் சந்திப்பு. (2) மூன்று நாட்கள் விரதமிருக்க எண்ணிய திருமதி. கோகலேயை எங்ஙனம் பாபா பூரணப்போளியைச் சாப்பிடச் செய்தார்.

முன்னுரை

முதலில் கண்ணுக்குத் தெரியும் இச்சம்சார வாழ்க்கையை ஹேமாட்பந்த் ஆலமரத்துடன் ஒப்பிடுகிறார். கீதையின் சொற்களில் வேர் மேலும், கிளைகள் கீழும் என்பதாக, அதன் கிளைகள் மேலும் கீழும் பரவுகின்றன, குணங்களால் போஷிக்கப்படுகின்றன. அதன் துளிர்கள் புலன்களாகின்றன. அதன் வேர்கள் செயல்களாக மனிதர்களின் இவ்வுலகம்வரை நீண்டிருக்கின்றன. இவ்வுலகத்தில் அதன் ரூபமோ, முடிவோ, ஆரம்பமோ அல்லது அதன் பற்றுக்கோடோ தெரியாது. வலிமையான வேர்களுள்ள இவ்வாலமரத்தைப் பற்றின்மை என்னும் கூரிய ஆயுதத்தால் வெட்டுவதன் மூலம் அதற்கப்பாலுள்ள பாதையை ஒருவன் தேடவேண்டும். அதில் செல்பவன் திரும்பி வருதல் கிடையாது.

இப்பாதையில் செல்வதற்கு நல்ல வழிகாட்டி (குரு)வின் உதவி இன்றியமையாதது. ஒருவன் எவ்வளவுதான் கற்று அறிந்தவனாய் இருப்பினும் வேதவேதாந்தங்களில் அவன் எவ்வளவுதான் ஆழந்த அறிவுடையவனாக இருப்பினும் தனது பயண முடிவை அவன் பத்திரமாகச் சென்றடைய முடியாது. வழிகாட்டி அவனுக்கு உதவ அங்கிருந்தால் சரியான வழியைக் காண்பித்துப் பயணத்தின் போதுள்ள இடர் குழிகள், கொடிய மிருகங்கள் இவற்றை ஒதுக்கிச் செல்வான். பயணம்

இலகு வானதாகிவிடும். இவ்விஷயத்தில் பாபாவின் அனுபவத்திலிருந்து அவர் தாமே சொன்ன கதை உண்மையில் ஆச்சரியமானது. கேட்டறியும் போது நம்பிக்கை, பக்தி, ரக்ஷணை ஆகியவற்றை நமக்கு அளிக்கிறது.

தாகம்

ஒருமுறை எங்களில் நால்வர் மத சாஸ்திரங்களையும், மற்ற புத்தகங்களையும் படித்துக் கொண்டு இருந்தோம். இவ்வாறாக உற்சாகம் பெற்றுப் பிரம்மத்தின் குணத்தைப் பற்றி விவாதிக்கத் தொடங்கினோம். எங்களுள் ஒருவர் அவரவர் ஆன்மாவைத் தத்தம் ஆன்மாவாலேயே உயர்த்த வேண்டும் என்றும் பிறரை நாடக்கூடாது என்றும் கூறினார். இதற்கு இரண்டாமவர் "யார் மனதைக் கட்டுப்படுத்துகிறானோ அவன் ஆசிர்வதிக்கப் பட்டவன். எண்ணங்கள், யோசனைகள் இவற்றிலிருந்து நாம் விடுபட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும். நாமில்லாமல் இவ்வுலகத்தில் ஒன்றும் கிடையாது" என்றார்.

மூன்றாமவர் : உலகம் (தோற்றம்) எப்போதும் மாறிக் கொண்டேயிருக்கிறது. அருவமே நிலைத்தது (முடிவற்றது) எனவே நாம் நிலையான, நிலையற்றவற்றைப் பகுத்துணர வேண்டும்.

நான்காமவர் (பாபா) : (தீவிரமாக) ஏட்டறிவு பயனற்றது. நமக்கிடப்பட்ட கடமைகளைச் செய்து, குருவின் பாதத்தில் உடல், மனம், ஐந்து பிராணன்கள் இவற்றை சமர்ப்பித்துவிட வேண்டும். குருவே கடவுள், சர்வ வியாபி. இவ்வுறுதியான மனநிலை பெறுவதற்கு எல்லையற்ற திடநம்பிக்கை அவசியமாகும்.

இவ்வாறாக விவாதித்துக் கொண்டு கற்றறிந்த நாங்கள் நால்வரும் காடுகளில் கடவுளைத் தேடி அலையத் தொடங்கினோம். அம்மூவரும் அறிவின் துணை கொண்டே சுதந்திரமாக எவர் உதவியுமின்றி தேட முயன்றனர். வழியில் ஒரு வண்ணாரி (முதுகில் தானியத்தை எருமை மீது கொண்டு சென்று விற்பவன்) எதிர்பட்டான்.

வண்ணாரி : இப்போது உஷ்ணமாயிருக்கிறது. எங்கே எவ்வளவு தூரம் போகிறீர்கள்?

நாங்கள் : காட்டில் தேடுவதற்கு

வண்ணாரி : எதைத்தேடி நீங்கள் செல்கிறீர்கள்.

நாங்கள் அவனுக்கு நம்பமுடியாத மழுப்பும் விதத்தில் ஒரு பதில் கொடுத்தோம். திக்குத்திசை தெரியாமல் காட்டில் நாங்கள்

அலைந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்ட அவன் மனதிரங்கி, “காடுகளை முழுவதும் அறியாமல் திடீரென்று நீங்கள் இப்படித் திசை தெரியாமல் அலையக்கூடாது. காடுகளிடையே நீங்கள் செல்லவிரும்பினால் ஒரு நல்ல வழிகாட்டியை அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். இந்த கடுமையான உச்சி வேளையில் அனாவசியமாக ஏன் அலைந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். தேடும் உங்களது இரகசியத்தை நீங்கள் எனக்கு வெளியிட வேண்டாம். ஆயினும் நீங்கள் அமர்ந்து, சாப்பிட்டு, நீர் குடித்து இளைப்பாறிய பின் செல்லலாம். உள்ளத்தில் எப்போதும் பொறுமையாய் இருங்கள்” என்று கூறினான். அவன் அவ்வளவு இனிமையாகப் பேசின போதும் அவனது வேண்டுதலை நிராகரித்துவிட்டு மேலே நடக்கத் தொடங்கினோம். நாங்கள் தன்னறிவு நிரம்பியவர்கள் என்றும் ஒருவரின் உதவியும் எங்களுக்குத் தேவையில்லை என்றும் நினைத்தோம். காடு பரந்ததாகவும் பாதையற்றதாகவும் இருந்தது. சூரியனின் கதிர்கள் உட்புகாத அளவுக்கு மரங்கள் அவ்வளவு நெருக்கமாகவும் உயரமாகவும் வளர்ந்து இருந்தன எனவே நாங்கள் வழிதவறி இங்குமங்கும் நெடுநேரம் அலைந்து கொண்டிருந்தோம். முடிவாக நல்லதிர்ஷ்டம் ஒன்றினால் மட்டுமே எங்கு விட்டோமோ அங்கேயே வந்து சேர்ந்தோம். வண்ணாரி திரும்பவும் எங்களைச் சந்தித்தான்.

வண்ணாரி : உங்கள் சொந்த புத்தி சாதூர்யத்தை மட்டுமே நம்பி உங்கள் வழியை நீங்கள் தவறவிட்டுவிட்டீர்கள். சிறிய அல்லது பெரிய விஷயங்களில் வழிகாட்ட ஒரு வழிகாட்டி நமக்கு எப்போதும் தேவை. வெறும் வயிற்றுடன் எவ்வித லட்சியமும் வெற்றியுடன் அடைய இயலாது. கடவுள் நினைத்தாலன்றி ஒருவரும் நம்மை வழியில் சந்திப்பதில்லை. உணவளிக்கப்படுவதை மறுக்காதீர்கள். பரிமாறப்பட்ட உணவு தள்ளப்படக்கூடாது. ரொட்டி, உணவு இவைகளை வழங்கப்படல் வெற்றியின் அடையாளங்களாகும்.

இதைக் கூறிக்கொண்டே அவன் மீண்டும் எங்களுக்கு உணவை வைத்து அமைதியுடனும் பொறுமையுடனும் இருக்கும்படி கூறினான். மீண்டும் எங்களுக்கு இந்த நல்ல விருந்தோம்பல் பிடிக்கவில்லை. அவனை நிராகரித்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டோம். தாகத்தையும் பசியையும் தீர்த்துக் கொள்ளாமலேயே மூவரும் செல்லத் தொடங்கினர். அவ்வளவு

பிடிவாதமுள்ளவராக இருந்தனர். எனக்கு பசியாயும், தாகமாயும் இருந்ததால் வண்ணாரியின் அசாதாரண அன்பில் நான் உருகினேன். மிகவும் கற்றறிந்தவர்கள் என்று எங்களை எண்ணிக்கொண்டோம். அன்புக்கும் இரக்க குணத்திற்கும் நாங்கள் புதியவர்களாகவே இருந்தோம். வண்ணாரி கல்வியறிவற்றவன், தகுதியற்றவன். கீழ்க்குலத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றாலும் அவன் உள்ளத்தில் அன்பு இருந்தது. அவன் எங்களை உண்ணச் சொன்னான். மற்றவர்களை நிஷ்காமியாக நேசிப்பவன் உண்மையிலேயே உயர்த்தப்படுகிறான். அவனது விருந்தோம்பலை ஏற்றுக் கொள்ளுதலே ஞானத்தை ஏற்றுக் கொள்வதற்கான சிறந்த ஆரம்பமாகுமென நான் நினைத்தேன். எனவே அளிக்கப்பட்ட ரொட்டித் துண்டை மிகக் மரியாதையுடன் நான் ஏற்றுக் கொண்டேன். தண்ணீரையும் பருகினேன்.

அப்போது ஆ! குருவே எங்கள் முன் வந்து நின்றார். "எதைப் பற்றி சர்ச்சை?" என்று அவர் கேட்டார். நடந்த எல்லாவற்றையும் நான் கூறினேன். அப்போது அவர், "நீ என்னுடன் வர விரும்புகிறாயா? உனக்குத் தேவையானதை நான் காண்பிப்பேன். ஆனால் நான் சொல்லுவதில் நம்பிக்கையுடையவனே வெற்றியடைவான்" என்றார். மற்றவர்கள் அவர் கூறியதை ஒப்புக் கொள்ளாமல் அவரை விட்டுச் சென்றனர். ஆனால் நான் அவரை வணங்கி அவரது கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டேன். பின்னர் அவர் என்னை ஒருகேணிக்கு அழைத்துச் சென்றார். என் கால்களைக் கயிற்றால் கட்டினார். என்னைத் தலைகீழாக பக்கத்தில் இருந்த மரத்தில் தொங்கவிட்டார். கிணற்று நீர் மட்டத்திலிருந்து மூன்றடி உயரத்துக்கு மேலே தொங்கவிடப்பட்டிருந்த எனக்குத் தண்ணீர் கைகளுக்கோ வாய்க்கோ எட்டவில்லை. இவ்வாறாக என்னைத் தொங்கவிட்டுவிட்டு அவர்போய்விட்டார். எங்கு போனாரென்பது ஒருவருக்கும் தெரியாது. நாலைந்து மணி நேரம் கழித்து அவர் திரும்பி வந்தார். என்னை அவர் துரிதமாக வெளியில் எடுத்து எனக்கு எப்படி இருந்தது என்று கேட்டார். "நான் பேரானந்தத்தின் உச்ச நிலையில் இருந்தேன். என்னைப் போன்ற முட்டாள்தனம் அந்தப் பேரானந்தத்தை எங்ஙனம் விவரிக்க முடியும்?" என்று பதில் சொன்னேன். இவ்விடையைக் கேட்டு அவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். என்னை அவர்பால் இழுத்துத் தட்டிக்கொடுத்து என்னை அவரிடம் வைத்துக் கொண்டார்.

தாய்ப்பறவை தன் குஞ்சைப் பேணுதல் போன்று என்னை அன்புடன் கவனித்தார். அவருடைய குருகுலத்தில் என்னைச் சேர்த்துக் கொண்டார். எத்தகைய அழகுடையது அது! அங்கே என் பெற்றோர்களை மறந்தேன். பாசத்தை விட்டேன். எளிதாக விடுவிக்கப்பட்டேன். அவரது கழுத்தைக் கட்டியணைத்து எப்போதும் அவரையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். அவரது ரூபம் எனது கண்மணியில் பதிக்கப்படாவிட்டால் நான் குருடாயிருப்பதே நலம். குருகுலம் அத்தகையது. அதனுள் ஒருமுறை நுழைந்த யாரும் வெறுங்கையுடன் திரும்ப இயலாது. எனது வீடு, சொத்து, தாய், தந்தை அனைத்தும் முழுக்க முழுக்க குருவேயானார். எனது உணர்வுகள் எல்லாம் தங்கள் இடத்தை விட்டுவிட்டு எனது கண்களிலேயே ஒருமை அடைந்தன. எனது பார்வை அவரை மையமாகக் கொண்டிருந்தது. எனது தியானத்தின் ஒரே லட்சியமாக அவர் இருந்தார். அவரைத் தவிர பிறரைப்பற்றி நான் உணர்வில்லை. இவரே எனது குரு. அவரைத் தியானம் செய்யும்போது எனது மனமும், புத்தியும் அசையாமல் நின்றுவிட்டன. இவ்வாறாக நான் அமைதியாக இருக்க வேண்டியதாயிற்று. அமைதியுடன் அவரை வணங்க வேண்டியதாயிற்று."**

★★ நாலைந்து மணிநேரம் தலைகீழாகக் கிணற்றில் தொங்கவிடப்படுதலை உண்மையாக அப்படியே நாம் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. சமாதானிலையைக் குறிக்கும் ஒரு ரூப விளக்கமாகும். உணர்வுகளில் இரண்டு வகை உண்டு. (1) புலன் வழி உணர்வுகள். (2) ஆன்ம வழி உணர்வுகள். தங்கள் இலட்சியத்தை அடைய புலன்களும், மனதும் வெளியேறி தங்கள் ஆசையை அடையும்படி படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நமக்கு அப்போது இன்பமோ அல்லது துன்பமோ, தனியோ அல்லது கலப்போ ஆகிய புலன்வழி உணர்வுகள் ஏற்படுகின்றன. ஆனால் பேரின்ப நிலையோ மகிழ்ச்சியோ கிடைப்பதில்லை. புலன்களும், மனதும் தங்கள் ஆசையிலிருந்து திருப்பிவிடப்பட்டு தலைகீழான நிலை அவைகளுக்கு கொடுக்கப்பட்டபோது அதாவது உள்நோக்கி ஆன்மாவில் சங்கமிக்கும் போது மற்றொன்றான ஆன்ம உணர்ச்சியைப் பெறுகிறோம். அது சொல்லால் விவரிக்க முடியாத அளவு பேரின்பத்தையும் கலப்பற்ற மகிழ்ச்சியையும் நமக்கு அளிக்கிறது. "நான் பேரானந்தத்தின் உச்ச நிலையில் இருந்தேன். நான் அனுபவித்த மகிழ்ச்சியை எங்ஙனம் கூறுவேன்" என்னும் மொழிகள் குரு அவரை சமாதானிலையில் வைத்தாரென்றும் தண்ணீர் மேலென்பது அமைதியற்ற புலன், மனம் இவைகளுக்கு அப்பால் என்பதாம்.

நீங்கள் முழுவதும் வேறான காட்சிகளைக் காணும் மற்ற குருகுலங்கள் உள்ளன. ஞானத்தைப் பயில்வதற்காக சீடர்கள் அங்கு செல்கிறார்கள். பணம், காலம், உழைப்பு இவைகளைச் செலவழிக்கிறார்கள். ஆனால் முடிவாக அவர்கள் வருத்தப்பட நேரிடும். அங்கேயுள்ள குரு தனது இரகசிய ஞானத்தைப் பற்றியும், தனது நேர்மையைப் பற்றியும் பெருமையடித்துக் கொள்கிறார். தனது புனிதத் தன்மையையும் தூய்மையையும் அவர் ஒரு காட்சியாக்கிக் கொள்கிறார். ஆனால் அவர் தன் உள்ளத்தில் பட்சமாய் இல்லை. தனது புகழைப் பற்றியே அவர் பலபடப்புகழ்ந்து பாடிக் கொள்கிறார். ஆனால் அவரது சொந்த மொழிகளே அடியவர்களை உருக்குவதில்லை. அவர்களும் தெளிவடைவதில்லை. "தன்னையறிதலை"ப் பொறுத்தவரை அவரிடம் ஒன்றுமில்லை. சீடர்களுக்கு அத்தகைய பள்ளிகள் என்ன விதத்தில் பயன்படும்? அதனால் அவர்கள் என்ன நன்மை அடைவார்கள்?

இதற்கு முன்னர் குறிப்பிட்ட குருவானவர் வேறுவிதமானவர். அவரது அருளால், எவ்வித முயற்சி, படிப்புமின்றியே ஞானம் தானாகவே எனக்குப் பளிச்சிட்டது. நான் எதையும் தேடவில்லை. ஆனால் எனக்கு எல்லாம் வெள்ளிடை மலையென விளங்கியது. குரு மட்டுமே "தலைகீழ்த் தொங்கவிடுதல்" எவ்வாறு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும் என்பதை அறிவார்.

அந்நான்கு பேர்களுள் ஒருவன் கர்மகர்த்தா. அவனுக்கு எவ்வாறு சில சடங்கு முறைகள் செய்வது அல்லது செய்யாமல் இருப்பது என்று மட்டுமே தெரியும். இரண்டாமவன் ஞானி. தனது ஞானப்பெருமையில் ஊறியவன். மூன்றாவது ஆள் கடவுள் ஒருவரே ஆட்டுவிப்பவர் என்று நம்பி அவரிடம் தம்மை முழுமையாக சரணாக்கிவிட்ட பக்தன். மூவரும் விவாதித்து வாதம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் கடவுளைப் பற்றிக் கேள்வி எழுந்தது. அவர்களது துணையில்லாத ஞானத்தைக் கொண்டு அவரைத் தேடிக்கொண்டு போனார்கள். விவேகம், பற்றின்மை இவைகளின் அவதாரமான ஸாயி நால்வருள் ஒருவர். அவரே பிரம்ம அவதாரமாயிருந்தும் ஏன் அவர்களுடன் சேர்ந்து முட்டாள்தனமாக நடந்து கொள்கிறார் என்று சிலர் கேட்கலாம். மக்களின் நன்மையைப் பெறுவதற்கும் அவர்கள் தம்மைப் பின்பற்றும்படித் தாம் ஓர் எடுத்துக்காட்டாக இருக்கவுமே அவர்

இதைச் செய்தார். தானே ஒரு அவதாரமாயிருந்தும் கீழான வண்ணாரியை மதித்து, 'உணவே கடவுள்'* என்ற உறுதியான நம்பிக்கையுடன் அதை ஏற்றுக் கொண்டார். வண்ணாரியின் விருந்தோம்பலை ஏற்காதவர்கள் எங்ஙனம் கஷ்டப்பட்டார்கள் என்றும் குருவின்றி ஞானம் அடைவது இயலாதென்பதையும் அவர் காண்பித்தார். சுருதி (தைத்ரீய உபநிஷதம்) நமக்கு மாதா பிதா குருவின் வழிபாடு, புனித கிரந்தங்களைக் கற்க, கற்பிக்க வேண்டுதலையும் வற்புறுத்துகிறது. இவைகளே நமது மனதைத் தூய்மைப்படுத்த. இத்தூய்மை செய்யப்பட்டாலொழிய தன்னையறிதல் இயலாததாகும். உணர்ச்சிகளோ மனதோ, புத்தியோ ஆன்மாவை எட்டுவதில்லை. காணுதல், அறிந்து கொள்ளுதல் இவ்விஷயத்தில் நமக்கு உதவாது. குருவின் அருள் ஒன்றே எண்ணப்படுவதாகும். நமது வாழ்க்கையின் லட்சியங்களான தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகியவைகள் நமது முயற்சியாலேயே அடையப்படுகிறது. ஆனால் மோக்ஷம் (விடுதலை) குருவின் உதவியாலேயே அடையப்படுகிறது.

ஸாயியின் தர்பாரில் பல மனிதர்கள் தோன்றி தங்கள் பாத்திரத்தை நடித்தார்கள். ஜோஸியர்கள் வந்து தங்கள் ஜோஸியங்களைக் கூறினார்கள். இளவரசர்கள், கனவான்கள், ஏழைகள், பணக்காரர்கள், சந்நியாசிகள், யோகிகள், பாடகர்கள் மற்றும் பலரும் தரிசனத்திற்காக வந்தனர். மஹாரும் கூட வந்து தனது ஜோஹாரைத் (வந்தனத்தைத்) தெரிவித்துவிட்டு ஸாயி பாபாவே தனது மாயிபாபா (உண்மையான பெற்றோர்) என்கிறார். ஜாலவித்தைக்காரன், கோந்தலிகள், குருடு, நொண்டி, நாத்பன்திகள், நாட்டியக்காரர்கள், மற்றும் பல விளையாட்டுக் காரர்கள் இவ்வாறாக மற்றும் பலரும் வந்தனர். உரிய வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டனர். வண்ணாரியும் தனது தருணத்தில் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பாத்திரத்தை நடித்தான். நாம் இப்போது வேறொரு கதைக்குப் போவோம்.

உண்ணாவிரதமும், திருமதி கோகலேயும்

பாபா ஒருபோதும் பட்டினி இருந்ததில்லை. மற்றவர்களையும் பட்டினியிருக்க அனுமதிக்கவில்லை. விரதம் இருப்பவன் மனது அமைதியாய் இருப்பதே இல்லை. பின்னர்

* "அன்ன ப்ரம்ம"

அவன் எங்ஙனம் பாரமார்த்திகத்தை அடைய முடியும்? வெறும் வயிற்றுடன் 'கடவுள் அறியப்படமாட்டார். முதலில் ஆன்மா சாந்தப்பட வேண்டும். வயிற்றில் உணவின் ஈரம் இல்லையாயின் அவர்தம் புகழை எந்நாவுடன் நாம் இசைக்க முடியும்? கடவுளை எந்தக் கண்களுடன் பார்க்க முடியும்? அல்லது எந்தக் காதுகளால்தான் அவர் புகழைக் கேட்க முடியும்? சுருக்கமாக, நமது எல்லா உறுப்புகளும் அவைகட்குரிய போஷிப்பைப் பெற்று நன்றாக இருக்கும்போது கடவுளை அடைவதற்குரிய பக்தி மற்றும் பல சாதனைகளையும் நாம் பெற முடியும். எனவே பசியோடிருத்தலோ மிகவும் உண்பதோ ஆகாது. உடலுக்கும் மனதுக்கும் மிதமான போக்கே உண்மையில் நல்லது.

திருமதி கோகலே என்ற பெண்மணி பாபாவின் பக்தையான திருமதி காசிபாயி கானிட்கர் என்பவளிடமிருந்து தாதா கேல்கருக்கு ஒரு அறிமுகக் கடிதம் வாங்கிவந்தாள். அதற்கு முந்தின தினம் பாபா, தாதா கேல்கரிடம் தமது குழந்தைகளை சிமகா (புனித நாட்கள்)வின் போது பட்டினியாயிருப்பதைத் தாம் அனுமதிக்க முடியாது என்று கூறினார். அடுத்த நாள் அப்பெண்மணி தாதா கேல்கருடன் சென்று பாபாவின்முன் அமர்ந்தபோது பாபா, உடனே அவளை நோக்கி, "பட்டினியிருக்கத் தேவையென்ன?" என்று கேட்டார். தாதாபட்டின் வீட்டுக்குப் போய் பூரணப் போளியைச் (கடலைமாவு வெல்லம் சேர்த்த கோதுமைரொட்டி) செய்து அவர் குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்து நீயும் உண்பாய் என்று கூறினார். பண்டிகை நன்னாட்கள் இருந்தன. திருமதி கேல்கர் அப்போது வீட்டு விலக்கம் ஆகியிருந்தாள். தாதாபட்டின் வீட்டில் சமையல் செய்ய ஒருவரும் இல்லை எனவே பாபாவின் அறிவுரை 'காலத்தினாற்' செய்ததாயிற்று. திருமதி கோகலே தாதாபட்டின் வீட்டிற்குச் செல்லவேண்டியதாயிற்று. சொல்லியபடி அப்பண்டத்தைச் செய்யவேண்டியதாயிற்று. அன்றைக்கு அவள் சமைத்து மற்றவர்க்கும் போட்டுத் தானும் உண்டாள். என்ன அருமையான கதை. எத்தகைய ஆழமான படிப்பினை!

பாபாவின் ஸர்கார் (ஆண்டை)

பாபா தமது பால்யப் பருவத்தின் கதை ஒன்றைப் பின்வருமாறு சொன்னார். 'நான் சிறு பையானாக இருந்தபோது உணவுக்காக வேலை தேடிக்கொண்டிந்தேன். பீட்காங்வுக்கு சென்றேன். அங்கு எனக்கு எம்ப்ராய்டரி வேலை கிடைத்தது. ஒரு

துன்பத்தையும் பாராது கடுமையாக உழைத்தேன். முதலாளி என் மீது மிகமிக மகிழ்ச்சியடைந்தார். எனக்குமுன் மற்ற மூன்று பையன்களும் வேலை செய்தனர். முதல்வன் ரூ. 50/-ம் இரண்டாமவன் ரூ. 100/-ம் மூன்றாமவர் ரூ. 150/-ம் பெற்றனர். இவர்களின் மொத்தத் தொகையைப் போல் இரண்டு பங்கு நான் பெற்றேன். அதாவது ரூ. 600/-ஐ பெற்றேன். எனது புத்தி சாதாரணத்தைக் கண்டு முதலாளி என்னை நேசித்தார், துதித்தார். முழுஆடை, தலைக்கு டர்பன், உடம்புக்கு சேலா முதலியவற்றால் என்னைக் கௌரவித்தார். இவற்றை உபயோகிக்காமல் நான் பத்திரமாக வைத்திருந்தேன். எந்த ஒரு மனிதன் அளிப்பதும் நெடுநாள் இருப்பதில்லை. அது முழுமையுடையதுமல்ல. ஆனால் எனது ஸர்கார் (கடவுள்) அளிப்பதோ காலமுடிவு பரியந்தம் நிலைத்திருக்கிறது. அவரின் வெகுமதியை வேறெந்த வெகுமதியுடனும் ஒப்பிட முடியாது. எனது ஸர்காரோ, 'எடுத்துக்கொள், எடுத்துக்கொள்' என்கிறார். ஆனால் எல்லோரும் என்னிடம் வந்து "கொடு, கொடு" என்கிறார்கள். நான் கூறுவதன் பொருளை ஒருவரும் கவனத்துடன் பார்ப்பதில்லை. எனது ஸர்காரின் கஜானா நிரம்பியிருக்கிறது. நிரம்பி வழிகிறது. நான் கூறுவதாவது, "வண்டிப் பாரங்களில் இச்செல்வத்தை எடுத்துச் செல்லுங்கள். ஸத்தியவதியான தாயாரின் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மகன் இச்செல்வத்தால் தன்னை நிரப்பிக் கொள்ள வேண்டும்". எனது பக்கீரின் திறமை, எனது பகவானின் லீலை, எனது ஸர்காரின் இயற்கையான செயல்வன்மை இவை மிகவும் நூதனமானவை. என்னைப்பற்றி என்ன? உடம்பு (மண்) மண்ணுடன் கலந்துவிடும். இந்நேரம் இனிமேல் மீண்டும் வராது. நான் எங்கோ செல்கிறேன். எங்கோ அமர்கிறேன். கடுமையான மாயை என்னைத் துன்புறுத்துகிறது. இருப்பினும் எனது மாந்தர்களுக்காக எப்போதும் நான், ஆசை பூண்டு கவலைப்படுகிறேன். எதையாவது (ஆன்மீக முயற்சி) செய்யும் ஒருவன் அதன் பழத்தை அறுவடை செய்கிறான். எனது இம்மொழிகளைக் கேட்பவன் விலை மதிப்பற்ற சந்தோஷத்தைப் பெறுகிறான்.

ஸ்ரீ ஸாயீயைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்

அத்தியாயம் - 33

உதியின் பெருமை

தேள்கடி - பீளேக் வியாதிகள் குணமாக்கப்படுதல் -
ஜாம்நேர் அற்புதம் - நாராயண்ராவின் வியாதி - பாலாபுவா
ஸுதார் - அப்பா ஸாஹேப் குல்கர்ணி, ஹரிபாவ் கர்ணிக்

சென்ற அத்தியாயத்தில் குருவின் பெருமையைப் பற்றி
நாம் விவரித்தோம். இந்த அத்தியாயத்தில் உதியின்
பெருமையைப் பற்றி விளக்குவோம்.

முன்னுரை

இப்போது பெரும் ஞானிகளின் முன் தலைதாழ்த்தி
வணங்குவோம். அவர்களின் கருணை நிறைந்த கடைக்கண்
பார்வைகளே மலைபோன்ற பாவங்களை அழித்து, நமது
ஒழுக்கத்திலுள்ள தீய கறைகளை நீக்கிச் சீர்படுத்துகிறது.
அவர்களின் சாதாரணப் பேச்சே நல்ல உபதேசத்தை அளித்து
நமக்கு அழியாத இன்பத்தை நல்குகிறது. "இது எங்களுடையது.
அது உங்களுடையது" என்ற பாகுபாடு அவர்கள் மனதில் எழுவதே
இல்லை. அவர்களது கடனானது இப்பிறவியிலும் இனிமேல் வரும்
பிறவிகளிலும் நம்மால் திருப்பிக் கொடுக்கப்படப்
போவதேயில்லை.

உதி

பாபா அனைவரிடமிருந்தும் தகஷிணையைப் பெற்றார்.
இவ்வாறாகச் சேகரிக்கப்பட்ட பணத்திலிருந்து அவர் பெருமளவு
தர்மத்திற்கும் மீதியை விறகு வாங்குவதற்கும் செலவழித்தார். அவர்
விறகை எப்போதும் எரிய விட்டுக் கொண்டிருந்த துனி என்ற புனித
நெருப்பில் இட்டார். இந்நெருப்பிலிருந்து வரும் சாம்பலானது "உதி"
என்று அழைக்கப்பட்டது. பக்தர்கள் சீட்டியைவிட்டுப் புறப்படும்
சமயத்தில் இந்த உதியானது தாராளமாக வினியோகிக்கப்பட்டது.

இந்த 'உதி'யினால் பாபா குறிப்பிடுவது அல்லது உபதேசிப்பது என்ன? இப்பிரபஞ்சத்தில் காணப்படும் நிகழ்ச்சிகள் யாவும் சாம்பலைப் போன்று நிலையற்ற பொருள் என்பதே. மரத்தால் அல்ல பஞ்ச பூதங்களால் அமைக்கப்பட்ட நம் உடம்பானது அவைகளின் எல்லா இன்பங்களையும் துய்த்து முடித்த பின்னர் ஓய்ந்து சாம்பலாக்கப்படும். அவர்களின் உடல் சாம்பலாக்கப்படும் என்ற உண்மையை பக்தர்களுக்கு நினைவூட்டவே பாபா அவர்களுக்கு உதியை வழங்குகிறார். "பிரம்மம்" ஒன்றே மெய்ப்பொருள் என்பதையும், பிரபஞ்சம் நிலையற்றது என்றும் தந்தை, தாய், மகன் இவர்கள் யாவரும் உண்மையில் நம்முடையது அல்ல என்றும் இதனால் உபதேசித்தார். இவ்வுலகத்துக்கு நாம் தனியாக வந்தோம். தனியாகவே உலகைவிட்டுப் போக வேண்டும். உதி, பல உடல், மன நோய்களைக் குணப்படுத்தியது என்பது அறியப்பட்டது. இப்போதும் கூட அறியப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. நித்யா நித்ய வஸ்துக்களைப் பகுத்துணரும் விவேகம், மற்றும் அநித்ய வஸ்துக்களில் பற்றின்மை, முதலியதான தத்துவங்களை பாபா அவரது உதி, தக்ஷிணையின் மூலம் அடியவர்களின் காதுகளில் ஓத விரும்பினார். முன்னது (உதி) விவேகத்தையும் பின்னது (தக்ஷிணை) பற்றின்மையையும் நமக்கு அறிவுறுத்தியது. இவ்விரண்டும் நம்மிடத்தில் இருந்தாலொழிய நாம் இச்சம்சார சாகரத்தைக் கடக்க முடியாது. எனவே பாபா தக்ஷிணையைக் கேட்டுப் பெற்றார். அவர்கள் விடைபெறும் போது உதியை அவர் பிரசாதமாக அளித்து அதை அவர்கள் நெற்றியிலிட்டுத் தமது வரம் நல்கும் கரத்தை அவர்கள் தலைமீது வைத்தார். பாபா மகிழ்வான மனநிலையில் இருக்கும்போது ஆனந்தமாகப் பாடுவார். அத்தகைய ஒரு பாட்டு. உதியைப் பற்றியதாகும். உதி பாடலின் பல்லவி இவ்வாறானது. - "ரமதே ராம் ஆவோஜி ஆவோஜி உதியாங்கி கோனியா லாவோஜி" ("ஓ விளையாட்டு ராமா! வாரும் வாரும் உங்களுடன் உதி மூட்டைகளைக் கொண்டு வாரும்") பாபா இதனை மிகுந்த தெளிவான இனியமான குரலில் பாடுவது வழக்கம்.

உதியைப் பற்றிய "ஆன்மீகக் குறிப்பாகச் சொல்லப்பட்ட பொருள் இவ்வளவே". அதற்குத் தன்னுடையதான இலெளகீக

தனிமுறைச் சிறப்பும் கூட உண்டு. அது ஆரோக்கியம், சுபிட்சம், கவலைகளினின்று விடுதலை, மற்றும் பல லோகாயத லாபங்களை அளித்தது. எனவே உதி நமது ஆன்மீக இலெளகீக இலட்சியங்களை எய்த நமக்கு உதவுகிறது. உதிக் கதைகளைப் பற்றி நாம் இப்போது தொடங்குவோம்.

தேள்கடி

நாசிக்கைச் சேர்ந்த நாராயண் மோதிராம் ஜுனி என்பவர் பாபாவின் ஒரு அடியவர். இவர் ராமச்சந்திர வாமன் மோடக் என்ற பாபாவின் மற்றுமொரு அடியவரின் கீழ் வேலை பார்த்து வந்தார். ஒருமுறை அவர் தமது தாயாருடன் சென்று பாபாவைப் பார்த்தார். அப்போது பாபாவே அவளிடம் அவர் (அவரது மகன்) இனிமேல் வேலை செய்யக் கூடாது என்றும் சுய வியாபாரம் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றும் கூறினார். சில நாட்களுக்குப் பின் இவ்வரை உண்மையானது. நாராயண் ஜுனி வேலையை விட்டுவிட்டு "ஆனந்தாச்சரம்" என்ற ஒரு தங்கும் விடுதியை ஆரம்பித்தார். அது செழிப்பாக வளர்ந்தது. ஒருமுறை இந்த நாராயண் ஜுனியின் நண்பர் ஒருவரைத் தேள் கடித்தது. அதனால் ஏற்பட்ட வலி தீவிரமானது. தாங்கிக்கொள்ள முடியாதது. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் உதி மகிஷம் பலனுள்ளது. வலிக்கும் இடத்தில் அது தடவப்படவேண்டும். எனவே நாராயண் அதைத் தேடினார். ஆனால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. பின்னர் அவர் பாபாவின் படத்தின் முன்னின்று பாபாவின் உதவியை வேண்டி அவர் நாமத்தை ஜெபித்து பாபாவின் படத்தின் முன்னால் புகைந்து கொண்டிருக்கும் ஊதுபத்தியின் சாம்பலிலிருந்து ஒரு சிட்டிகை எடுத்து அதை பாபாவின் உதியாக நினைத்துக்கொண்டு வலிக்கும் இடத்திலும் கடிவாயிலும் அதைத் தடவினார். அவர் விரலை எடுத்த உடனேயே வலி மறைந்துவிட்டது. இருவருமே உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியுற்றனர்.

நெறிகட்டும் பிளேக் வியாதி

ஒருமுறை பாந்த்ராவிலுள்ள அடியவர் ஒருவர் வேறோர் இடத்திலுள்ள தனது மகள். நெறிகட்டும் பிளேக் வியாதியால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதை அறிந்தார். அவரிடம் உதி இல்லை. எனவே அவர் நானாஸாஹேப் சாந்தோர்க்கரிடம்

அதை அனுப்பும்படி விஷயத்தைச் சொல்லி விட்டார். நானாஸாஹேப் தனது மனைவியுடன் கல்யாணுக்குப் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த போது தானே ரயில் நிலையத்துக்கருகில் உள்ள ஒரு சாலையில் இவ்விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டார். அப்போது அவரிடம் உதி இல்லை. எனவே அவர் தரையிலிருந்து கொஞ்சம் மண்ணை எடுத்து பாபாவைத் தியானம் செய்து அவரது உதவியைத் தொழுது வேண்டிக்கொண்டு அருகிலிருந்த தனது மனைவியின் நெற்றியில் இட்டார். அடியவர் இவையெல்லாவற்றையும் கண்டார். பின்பு அவர் தமது மகள் வீட்டுக்குச் சென்றபோது மூன்று நாட்களாகக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த தனது மகள், தானா ரயில் நிலையத்தருகில் நானா பாபாவை வேண்டிக் கொண்ட அதே சமயத்திலிருந்து குணமடையலானாள் என்பதை அறிந்து மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

ஜாம்நேர் அற்புதம்

சுமாராக 1904-05ம் ஆண்டில், நானாஸாஹேப் சாந்தோர்கர் சீர்டியிலிருந்து நூறு மைல்களுக்கு மேல் உள்ள கான்தேச் ஜில்லாவிலுள்ள ஜாம்நேரின் மம்லத்தாராக இருந்தார். அவரது மகளான மீனாதாயி கருவுற்றுப் பிரசவிக்க இருந்தாள். அவளது பிரசவம் மிகவும் கஷ்டமான நிலையில் இரண்டு மூன்று நாட்களாக பிரசவ வேதனையால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். நானாஸாஹேப் எல்லாவிதப் பரிகாரங்களைச் செய்து முயற்சித்தும் பலனில்லை. அப்போது அவர் பாபாவை நினைவு கூர்ந்து அவரின் உதவியைத் தொழுது வேண்டினார். அப்போது சீர்டியில் பாபுகீர் புவா என்று பாபா கூப்பிடும் ராம்கீர்புவா என்பவர் கான்தேசிலுள்ள தமது சொந்த ஊருக்குப் போக விரும்பினார். பாபா அவரைக் கூப்பிட்டு, அவர் வீட்டுக்குப் போகும் வழியில் உள்ள ஜாம்நேரில் சிறிது தங்கி ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு செல்லுமாறும் நானாஸாஹேப்பிடம் உதியையும், ஆரத்தியையும் அளிக்கும்படியும் சொன்னார். ராம்கீர்புவா தன்னிடம் இரண்டே ரூபாய்கள் தான் இருப்பதாகவும் ஜல்காங் வரையிலுள்ள ரயில்வே கட்டணத்துக்கு மட்டுமே இதுபோதுமானது என்றும் ஜல்காங்வில் இருந்து முப்பது மைல் தூரத்திலுள்ள ஜாம்நேர் வரை போவது தம்மால் இயலாது என்றும் கூறினார். இதற்கு எல்லா

ஏற்பாடுகளும் செய்யப்படுமாதலால் அவரைக் கவலைப்பட வேண்டாம் என்று பாபா உறுதியளித்தார். பின்னர் மாதவ் அட்கரால் புனையப்பட்ட புகழ்பெற்ற ஆரத்திப் பாடலை (அதன் மொழி பெயர்ப்பு இறுதியில் அளிக்கப்படுகிறது) சாமாவிடம் எழுதச் சொல்லி, அதன் பிரதியை உதியுடன் ராம்கீர்புவானிடம் கொடுத்து, நானாஸாஹேப்பிடம் கொடுக்கும்படிக் கூறினார். பின்னர் ராம்கீர்புவா பாபாவின் மொழிகளை நம்பி சீர்டியைவிட்டுப் புறப்பட்டு ஜல்காங்வை அதிகாலை இரண்டு மணியளவில் அடைந்தார். அப்போது அவரிடம் இரண்டே அணாக்கள் தாம் மீதமிருந்தன. மிகவும் நெருக்கடியான நிலையில் இருந்தார். அவரது பெறும் சுமைத் தணிவுறும் வகையில், "யார் சீர்டியைச் சேர்ந்த பாபுகீர்புவா?" என்று யாரோ கூப்பிடுவது அவருக்குக் கேட்டது. பின்னர் அவர் அவனிடம் சென்று, தாமே பாபுகீர்புவா என்று கூறினார். தாம் நானாஸாஹேப்பிடமிருந்து வருவதாகவும் அவருடைய வேலையாள் என்றும் கூறி நல்ல ஜோடிக் குதிரைகளுடன் கூடிய ஒரு பிரமாதமான வண்டியிடம் அழைத்துச் சென்றான். அவர்கள் இருவரும் அதில் பிரயாணம் செய்தார்கள். வண்டி வேகமாக ஓடியது. அதிகாலையில் அவர்கள் ஓடைக்கரையொன்றை அடைந்தனர். வண்டியோட்டி குதிரைகளைத் தண்ணீர் குடிக்க அழைத்துச் சென்றான். பியூன், ராம்கீர்புவாவை சிறிது உணவு கொள்ளுமாறு கூறினான். பியூனின் தாடி, மீசை இவைகளையெல்லாம் ராம்கீர்புவா பார்த்தவிட்டு அவனை முகமதியனாகச் சந்தேகப்பட்டு அவனிடமிருந்து எவ்விதச் சிற்றுண்டியையும் பெற விருப்பமில்லாதவராயிருந்தார். ஆனால் பியூனோ தாம் ஒரு இந்து கார்வாலைச் சேர்ந்த கூத்தரியன் என்றும், நானாஸாஹேப் இந்த சிற்றுண்டிகளையெல்லாம் அனுப்பியிருப்பதாகவும் இதை ஏற்றுக்கொள்வதில் எவ்வித கஷ்டமோ, சந்தேகமோ, வேண்டியதில்லையென்றும் கூறினான். பின்னர் அவர்கள் இருவரும் சிற்றுண்டி உண்டு மீண்டும் புறப்பட்டனர். பொழுது விடிந்த போது அவர்கள் ஜாம்நேரை அடைந்தனர். ராம்கீர்புவா சிறுநீர் கழிக்கச் சென்று சில நிமிடங்களில் திரும்பி வந்தார். அப்போது குதிரை வண்டியையும் காணவில்லை. வண்டியோட்டியையும் காணவில்லை. பியூனையும் காணவில்லை. அவர் பேரதிர்ச்சியடைந்தார். பின்னர் அருகிலுள்ள

கச்சேரிக்குச் சென்று விசாரித்து மம்லத்தார், வீட்டில் இருப்பதை அறிந்து கொண்டார். நானாஸாஹேப்பின் வீட்டுக்குச் சென்று தம்மை அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டு பாபாவின் உதியையும் ஆரத்தியையும் அளித்தார். இத்தருணத்தில் மீனாதாயியின் விஷயம் மிக மிகத் தீவிரமடைந்து வீட்டிலிருந்தோர் அனைவரும் அவளைக் குறித்து ஆழ்ந்த கவலையுற்றனர். நானாஸாஹேப் தனது மனைவியை அழைத்து உதியைத் தண்ணீரில் கரைத்துக் கொடுக்கும்படியும் ஆரத்தியைப் பாடும்படியும் கேட்டுக் கொண்டார். பாபாவின் உதவி ஏற்ற சமயத்தில் கிடைத்திருக்கின்றதென அவர் நினைத்தார். சில நிமிடங்களில் பிரசவம் பத்திரமாக ஆனது என்றும், கண்டம் கடந்து போய்விட்டது என்றும் பிரசவ அறையிலிருந்து செய்தி கிடைத்தது. ராம்கீர்புவா நானாஸாஹேப்பிடம், பியூன், வண்டி, சிற்றுண்டி முதலியவைகளுக்காக நன்றி செலுத்தியபோது நானா பெருமளவு ஆச்சரியப்பட்டார். ஏனெனில் அவர் ஸ்டேஷனுக்கு ஒருவரையும் அனுப்பவில்லை. சீரடியிலிருந்து எந்த ஆள் வருவரும் அவருக்குத் தெரியாது.

தாணாவைச் சேர்ந்த திரு B.V. தேவ் என்னும் ஓய்வு பெற்ற மம்லத்தார் இதைப்பற்றி நானாவின் புதல்வனான பாபுராவ் சாந்தோர்க்கரிடமும், சீரடியைச் சேர்ந்த ராம்கீர்புவாவிடமும் இதுகுறித்து விசாரித்துவிட்டுத் தன்னைத் தானே திருப்திப் படுத்திக்கொண்ட பின்பு, "ஸ்ரீ ஸாயி லீலா" பத்திரிக்கை - (Vol. 13, Nos. 11, 12 & 13)யில் ஒரு பகுதி உரைநடையாகவும் ஒரு பகுதி கவிதையாகவும் கொண்ட கட்டுரை ஒன்றை எழுதியிருக்கிறார். சகோதரர் B.V. நரசிம்மஸ்வாமியும் (1) மீனாதாயி, (2) பாபுஸாஹேப் சாந்தோர்கர், (3) ராம்கீர்புவா இவர்களிடமிருந்து 1-6-1936, 16-9-1936, 1-12-1936 ஆகிய தேதிகளிடப்பட்ட வாக்குமூலத்தைப் பெற்று "அடியவர்களின் அனுபவங்கள்" பகுதி IIIல் பதிப்பித்து இருக்கிறார். ராம்கீர்புவாவின் வாக்குமூலம் கீழ்வருமாறு.

"ஒருநாள் பாபா என்னை அவரிடம் அழைத்து, உதிப்பொட்டலம் ஒன்றையும், பாபாவின் ஆரதியின் பிரதி ஒன்றையும் கொடுத்தார். அச்சமயம் நான் கான்தேச் போகவேண்டியிருந்தது. பாபா என்னை ஜாம்நேர் போகும் படியும், ஆரதிப் பாடலையும், உதியையும் ஜாம்நேரில் நானா ஸாஹேப்

சாந்தோர்கரிடம் கொடுக்கும்படியும் கூறினார். என்னிடம் இருப்பதெல்லாம் ரூ. 2/- என்றும் கோபர்காங் விலிருந்து ஜல்காங்வ. பின்னர் வண்டியில் ஜல்காங்விலிருந்து ஜாம்நேர் செல்வதற்கும் அது எங்ஙனம் போதும் என்று நான் அவரிடம் கேட்டேன். பாபா 'கடவுள் கொடுப்பார்' என்று கூறினார். அன்று வெள்ளிக்கிழமை. நான் உடனே புறப்பட்டேன். மன்மாடுக்கு இரவு 7.30 மணிக்குச் சென்றேன். நான், பின்னர் ஜல்காங்விற்கு காலை 2.45க்குச் சென்றேன். அந்த நாட்களில் பிளேக் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டிருந்தன. எனக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது. ஜாம்நேர் செல்வதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று நான் கண்டுபிடிக்க வேண்டியதிருந்தது. காலை சுமார் 3 மணியளவில் பூட்ஸ், டர்பன், நல்ல உடைகளுடன் கூடிய மற்ற அடையாளங்களுடன் ஒரு பியூன் என்னிடம் வந்து என்னை வண்டியில் அமர்த்தி ஓட்டிச் சென்றான். நான் திகிலுடன் இருந்தேன். வழியில் பாகூரில் நான் சிற்றுண்டிக் கொண்டேன். ஜாம்நேரை நாங்கள் அதிகாலை அடைந்தோம். நான் சிறுநீர் கழிக்கச் சென்றேன். அப்போது குதிரை வண்டியும் காணவில்லை. வண்டிக்காரனும் மறைந்து போனான்".

நாராயண்ராவ்

பக்தர் நாராயண்ராவ் (தந்தை பெயரும் உபபெயரும் தரப்படவில்லை) பாபா வாழ்ந்திருக்கும்போது இரண்டு முறை அவரைச் சந்திக்கும் நல்லதிர்ஷ்டம் பெற்றிருந்தார். பாபா காலமான 1918க்கு முன்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் அவர் சீர்டிக்கு வர விரும்பினார். ஆனால் வர இயலவில்லை. பாபாவின் மஹாசமாதியான ஓர் ஆண்டிற்குள் அவர் நோய்வாய்ப்பட்டு மிகவும் அவதியுற்றார். எல்லாவிதமான சாதாரண சிகிச்சைகளும் அவருக்குப் பலன் அளிக்கவில்லை. எனவே அவர் பாபாவை அல்லும் பகலும் தியானித்தார். ஒரு நாளிரவு கனவில் அவர் ஓர் காட்சி கண்டார். பாபா நிலவறை ஒன்றிலிருந்து வெளிவந்து அவருக்கு ஆறுதலளித்துக் "கவலைப்படாதே. நாளையிலிருந்து நீ குணமடைவாய். ஒரு வாரத்திற்குள் நன்றாக நடமாடுவாய்" என்று கூறினார். கனவில் குறிப்பிடப்பட்ட தினத்திற்குள் நாராயண்ராவ் பூரண குணமடைந்தார். இப்போது கருத்தில் கொள்ள வேண்டிய அம்சம் இதுதான் : "உடல் இருந்ததனால் பாபா வாழ்ந்து

கொண்டிருந்தார். உடலை விட்டு விட்டதனால் இறந்துவிட்டாரா? இல்லை. பாபா எப்போதுமே வாழ்கின்றார். ஏனெனில் 'பிறப்பு இறப்பு' என்ற இருமையையும் கடந்தவர் அவர். எவனொருவன் ஒருமுறை முழு மனத்துடன் அவரை நேசிக்கிறானோ அவன். எந்த நேரத்திலும் எந்த இடத்திலும், அவரிடமிருந்து பதிலைப் பெறுகிறான். நமது அருகிலேயே அவர் எப்போதும் இருக்கிறார். எந்த ரூபத்தையும் எடுத்துக் கொள்கிறார். பிரியமுள்ள பக்தனிடத்துத் தோன்றி அவனை திருப்திப்படுத்துகிறார்."

அப்பாஸாஹேப் குல்கர்ணி

1917ம் ஆண்டு அப்பாஸாஹேப் குல்கர்ணிக்கு ஒரு வாய்ப்பு நேரிட்டது. அவர் தாணாவுக்கு மாற்றப்பட்டு, பாலாஸாஹேப் பாடேயால் அவருக்கு அளிக்கப்பட்ட பாபாவின் படத்தை வழிபடத் தொடங்கினார். உண்மையான ஆர்வத்துடன் அவர் வழிபாடு செய்தார். பூ, சந்தனம், நைவேத்யம் இவைகளைத் தினமும் அவர் பாபாவிடம் படத்தில் சமர்ப்பித்தார். அவரை நேரில் காணவும் விரும்பினார். இது தொடர்பாக ஒன்றைக் குறிப்பிடலாம். பாபாவின் படத்தை ஆர்வத்துடன் பார்ப்பதானது, அவரை நேரில் காண்பதற்குக் சமமாகும். கீழ்வரும் கதை இவ்வுண்மையை வெளிப்படுத்துகிறது.

பாலாபுவா ஸுதார்

பம்பாயைச் சேர்ந்த பாலாபுவா ஸுதார் என்னும் ஞானி, அவர்தம் கடவுள்பற்று, பக்தி மற்றும் பஜனை முதலியவற்றால் நவீன துகாராம் என்று அழைக்கப்பட்டார். அவர் முதல் முறையாக 1917ல் சீர்டிக்கு வந்தார். பாபாவின் முன்னால் அவர் நமஸ்கரித்தபோது பாபா, "இம்மனிதரை நான் நான்கு ஆண்டுகளாக அறிவேன்" என்றார். பாலாபுவா ஆச்சரியப்பட்டு, இதுவே தமது முதல் சீர்டி விஜயமாதலால், அஃதெங்ஙனம் இருக்க முடியும் என்று எண்ணினார். ஆனால் அதைப்பற்றித் தீவிரமாகச் சிந்தித்தபோது நான்காண்டுகளுக்கு முன்னர் பம்பாயில் பாபாவின் படத்தின் முன்னர் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தது நினைவிற்கு வந்தது. தனக்குள் அவர், ஞானிகள் எத்தகைய நிறைபேரறிவு உடையவர்களாகவும், சர்வ வியாபிகளாகவும் இருக்கிறார்கள். தமது அடியவர்களிடம் அவர்கள் எத்தகைய அன்புடன் விளங்குகின்றனர். அவர்தம்

புகைப்படத்தின் முன்னர் மட்டுமே நான் பணிந்தேன். இவ்வுண்மை பாபாவால் கவனிக்கப்பட்டது. உரிய தருணத்தில் தமது படத்தைக் காண்பது நேரில் தம்மைக் காண்பதற்குச் சமமாகும் என்பதை நான் உணரும்படிச் செய்தார்!

அப்பாஸாஹேப்பின் கதைக்குத் திரும்புவோம். அவர் தாணாவில் இருந்தபோது பிவண்டி என்னுமிடத்துக்கு அவர் செல்ல வேண்டியதிருந்தது. ஒரு வாரத்திற்குள் அவர் திரும்புவார் என்று எதிர்பார்க்கப்படவில்லை. அவர் இல்லாதபோது மூன்றாவதுநாள் பின்வரும் ஆச்சரியமான சம்பவம் நிகழ்ந்தது. மத்தியானம் ஒரு பக்கிரி அப்பாஸாஹேப்பின் வீட்டிற்கு வந்தார். அவருடைய அங்க அமைப்பெல்லாம் பாபாவின் படத்துடன் சரியாக ஒத்திருந்தன. குல்கர்ணியின் மனைவியும், குழந்தைகளும் அவரை அவர் சீர்டி ஸாயிபாபாவா? எனக் கேட்டனர். அதற்கு அவர் இல்லை என்று கூறி ஆனால் தாம் அவரின் பணிவுள்ள ஒரு வேலையாள் என்றும், அவ்விடத்திற்கு அவர்தம் கட்டளைப்படியே அவர்களின் குடும்ப நலத்தை விசாரிக்க வந்திருப்பதாகவும் கூறினார். பின்னர் அவர் தகஷிணை கேட்டார். அப்பெண்மணி ஒரு ரூபாய் கொடுத்தாள். அவர் உதிப் பொட்டலம் ஒன்றைக் கொடுத்து அதை வழிபாட்டுக்காக பூஜையறையில் படத்துடன் வைக்கும்படிக்கூறினார். பின்னர் அவர் வீட்டை விட்டுப் போய்விட்டார். இப்போது ஸாயியின் அற்புதமான லீலையைக் கேளுங்கள்.

அப்பாஸாஹேப், தனது குதிரை பிவண்டியில் நோய்வாய்ப்பட்டதால் பயணத்தைத் தொடர முடியவில்லை. அந்நாள் மாலை அவர் வீட்டிற்குத் திரும்பினார். மனைவியின் மூலம் பக்கிரி விஜயத்தைப் பற்றி அறிந்தார். தான் அப்பக்கிரியின் தரிசனம் பெறாததையும் ஒரே ஒரு ரூபாய் மட்டும் தகஷிணையாக அளிக்கப்பட்டது. குறித்து திருப்தியில்லாததையும் நினைத்து மனதில் சிந்தனை செய்தார். தாம் அப்போது இருந்திருந்தால் பத்து ரூபாய்க்குக் குறைவாக தகஷிணை அளித்திருக்கமாட்டேன் என்று கூறினார். பின் உடனே பக்கிரியைத் தேடிக்கொண்டு சென்றார். உணவு கொள்ளாமல் மருதியிலும் மற்ற இடங்களிலும் அவரைத் தேடினார். அவர் தேடியும் காண இயலவில்லை. பாபாவின் கொள்கையை வாசகர்கள் 32ம் அத்தியாயத்தில் கண்டிருக்கலாம். அதாவது வெறும் வயிற்றுடன் கடவுளைத் தேடுதல் கூடாது

என்பதாம். உணவுக்குப்பின் திரு. சித்ரே என்ற நண்பருடன் அவர் உலாவப் புறப்பட்டார். சிறிது தூரம் சென்றபின், விரைவாக ஒரு மனிதன் அவர்களை நோக்கி வருவதை அவர்கள் கண்டனர். பாபாவின் புகைப்படத்தில் இருந்த அங்க அடையாளங்களுடன் இப்பக்கிரியினது உருவமும் ஒத்திருந்ததால் இவரே மத்தியானம் தமது வீட்டிற்கு வந்தவராக இருக்கக்கூடும் என்று அப்பாஸாஹேப் எண்ணினார். பக்கிரி உடனே தமது கையை நீட்டி தக்பிணை கேட்டார். அப்பாஸாஹேப் அவருக்கு ஒரு ரூபாயை அளித்தார். அவர் மீண்டும் மீண்டும் கேட்கவே அப்பாஸாஹேப் மேலும் இரண்டு ரூபாய் கொடுத்தார். அப்போதும் அவர் திருப்தியடையவில்லை. பின்னர் அவர் திரு. சித்ரேயிடம் மூன்று ரூபாய் கடன் வாங்கி அதை அவருக்குக் கொடுத்தார். அவர் மேலும் விரும்பினார். அப்பாஸாஹேப் மீண்டும் அவருக்கு மூன்று ரூபாய் கொடுத்தார். மொத்தத்தில் ஒன்பது ரூபாய், பக்கிரி திருப்பியடைந்தவராகக் காணப்படவில்லை. மேலும் கேட்டார். பின்னர் தம்மிடம் ஒரு பத்து ரூபாய் கரன்ஸிநோட்டு இருப்பதாக அவரிடம் கூறினார். பக்கிரியும் அதையே கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு ஒன்பது ரூபாயைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விட்டார். முன்னர் அப்பாஸாஹேப் தாம் பத்து ரூபாய் கொடுக்கிறேன் என்று கூறினார். அத்தொகையும் அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. பாபாவின் ஸ்பரிசுத்தால் புனிதமாக்கப்பட்ட ஒன்பது ரூபாய்களும் அவரிடமே திருப்பித்தரப்பட்டன. ஒன்பது என்ற எண் குறிப்பிடத்தக்கது. அது நவவித பக்தியைக் குறிக்கிறது. (21ம் அத்தியாயத்தைப் பார்க்க) லக்ஷ்மிபாயி சிந்தேவுக்கு பாபா தமது கடைசித் தருணத்தில் ஒன்பது ரூபாய் கொடுத்ததையும் கவனிக்கலாம்.

அப்பாஸாஹேப் உதிப்பொட்டலத்தைச் சோதனை செய்தார். அதில் சில மலர் இதழ்களும், அக்ஷதைகளும் இருப்பதைக் கண்டார். பின் சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவர் சீரடி சென்றபோது பாபாவின் ரோமம் ஒன்று அவருக்குக் கிடைத்தது. அதையும் உதிப்பொட்டலத்தையும் அவர் ஒருதாயித்துக்குள் இட்டு அதை எப்போதும் தமது புயத்தில் அணிந்து கொண்டார். அப்பாஸாஹேப் உதியின் சக்தியை உணர்ந்து கொண்டார். அவர் மிகவும் புத்திசாலியாய் இருந்தபோதும் ஆரம்பத்தில் சம்பளமாக ரூ. 40/-

பெற்று வந்தார். பாபாவின் படமும், உதியையும் பெற்றான பிறகு நாற்பது ரூபாயைப் போல பலமடங்கு அவர் மாதச் சம்பளமாகப் பெற்றார். அதிக ஆற்றலும், செல்வாக்கும் படைத்தவரானார். இந்த உலக நன்மைகளுடன் கூட அவர் தம் ஆன்மீக முன்னேற்றமும் துரிதமானது. எனவே பாபாவின் உதியைப் பெற்றிருக்கும் நல்லதிர்ஷ்டம் உடையவர்கள், அதை குளித்தபின் நெற்றியில் இட்டுக்கொண்டு சிறிதளவு எடுத்துத் தண்ணீரில் கரைத்துப் புனிதத் தீர்த்தமாகக் குடித்துவிட வேண்டும்.

ஹரிபாவ் கர்ணிக்

1917-ம் ஆண்டில் தாணா ஜில்லாவைச் சேர்ந்த ஹரிபாவ் கர்ணிக் சீர்டிக்குக் குரு பெளர்ணமி தினத்தன்று (ஆஷாட மாதம்) வந்து உரிய சம்பிரதாயங்களுடன் பாபாவை வணங்கினார். உடைகளையும், தகுகிணையையும் அவர் சமர்ப்பித்தார். சாமா மூலமாக பாபாவிடம் விடைபெற்ற பிறகு மகுதியின் படிகளில் இருந்து இறங்கினார். பின் இன்னுமொரு ரூபாய் பாபாவுக்குத் தகுகிணை கொடுக்க எண்ணினார். எனவே அவர் சற்றே திரும்பி, திரும்பவும் படிகளில் ஏற முயற்சித்தார். ஆனால் அவர் பாபாவின் விடையைப் பெற்றுக்கொண்டதால் போகும்படியும், திரும்பி வரவேண்டாம் என்றும் சாமா ஜாடை காண்பித்தார். எனவே அவர் வீட்டுக்குக் கிளம்பினார். திரும்புகையில் நாசிக்கில் காலாராமரின் கோயிலுக்குத் தரிசனத்துக்குச் சென்றார். கோயிலின் பெரிய கதவுக்கு சிறிதே உட்புறம் அமரும், நரசிம்ஹ மஹராஜ் என்ற ஞானி தமது அடியவர்களை அவ்விடத்திலேயே விட்டுவிட்டு ஹரிபாவிடம் வந்து, அவரின் மணிக்கட்டைப் பிடித்து "எனது ஒரு ரூபாயைக் கொடு" என்றார். கர்ணிக் வியப்படைந்தார். மிகுந்த இஷ்டத்துடன் அந்த ஒரு ரூபாயைக் கொடுத்தார். ஸாயிபாபா எங்ஙனம் தான் கொடுக்க இஷ்டப்பட்டிருந்த ரூபாயை நாசிக்கைச் சேர்ந்த நரசிம்ஹ மஹராஜ் வழியாக வாங்கினார் என்று எண்ணினார்.

இக்கதை ஞானிகள் அனைவரும் ஒன்றே என்ற உண்மையையும் எங்ஙனம் அவர்கள் ஒத்திசைவுடன் செயல்படுகிறார்கள் என்பதையும் காட்டுகிறது.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்

அத்தியாயம் - 34

உதியின் பெருமை (தொடர்ச்சி)

(1) டாக்டரின் சகோதரியின் மகன், (2) டாக்டர் பிள்ளை, (3) சாமாவின் மைத்துனி, (4) ஈரானியப் பெண், (5) ஹர்தா கனவான், (6) பம்பாய்ப் பெண்மணி.

உதியின் பெருமை என்னும் பொருளைப் பற்றி இந்த அத்தியாயம் தொடர்கிறது. உதியை இட்டுக் கொள்வதால் மிகுந்த பலனளித்த விஷயங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது.

டாக்டரின் சகோதரியின் மகன்

மாலேகாங்வின் (நாசிக் ஜில்லா) ஒரு டாக்டர் இருந்தார். (படித்துப் பட்டம் பெற்றவர்). அவரின் சகோதரியின் மகன் குணமாக்க இயலாத ஒரு வியாதியால் (Tubercular bone-abscess - எலும்புருக்கி நோய்க்கட்டி) துன்பப்பட்டான். டாக்டர் தாமும். அவரின் சகோதரர்களும் மற்றும் மருத்துவ நிபுணர்களும் எல்லாவிதமான சிகிச்சைகளையும், அறுவை சிகிச்சையும் கூட முயன்று பார்த்தனர். குணம் என்பதே இல்லை. அச்சிறுவனின் துன்பத்துக்கும் ஒரு முடிவில்லை. நண்பர்களும், உறவினர்களும் அந்த சிறுவனின் பெற்றோர்களிடம் தெய்வீக உதவியைக் கோரும்படியும். குணமாக்க இயலாத வியாதிகளையெல்லாம் தமது வெறும் கடைக்கண் பார்வையினால் மட்டுமே குணமாக்கி விடும் ஸாயிபாபாவிடம் முயற்சிக்கும்படியும் அறிவுறுத்தினர். எனவே பெற்றோர்கள் சீர்டிக்கு வந்தனர். பாபாவின் முன்னர் வைத்துப் பணிவுடனும், மரியாதையுடனும் வேண்டினர். தங்கள் பையனை காக்கும்படி மன்றாடிப் பிரார்த்தித்தனர். கருணையுள்ள பாபா. அவர்களுக்கு ஆறுதலளித்து "இம்மகுதியை அடைக்கலம் புகுவோர் இந்தப் பிறப்பிலும். காலத்தின் முடிவு வரையிலும் எதைக்

குறித்தும் கஷ்டமே படமாட்டார்கள். இப்போது கவலையற்றிருங்கள். உதியை நோய் கட்டியின் மீது தடவுங்கள். ஒரு வாரத்திற்குள் அவன் குணமடைவான். கடவுளை நம்பு. இது மகுதியல்ல. துவாரகாமாயி, இவ்விடத்தில் காலடி வைப்பவன் துரிதமாக உடல்நலத்தையும், மகிழ்ச்சியையும் பெறுவான். அவனுடைய தொல்லைகள் எல்லாம் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிடும் என்றார். பையன் பாபாவின் முன்னர் உட்கார வைக்கப்பட்டான். நலிவுற்ற பகுதியின் மீது பாபா தமது கை கொண்டு தடவி அவன் மீது தமது அன்புப் பார்வையைச் செலுத்தினார். பையன் மகிழ்ச்சியடைந்தான். உதியை தடவிய பின்னர் அவன் குணமடையத் தொடங்கினான். சில நாட்களுக்குப் பின்னர் பூரண ஆரோக்கியமானான். பின்னர் பாபா உதியினாலும் அருட்பார்வையினாலும் குணப்படுத்தியதற்கு பாபாவுக்கு நன்றி செலுத்திவிட்டுப் பெற்றோர் சீர்டியை விட்டுப் புறப்பட்டனர்.

இதையறிந்த அப்பையனின் மாமாவாகிய டாக்டர் ஆச்சரியமடைந்தார். தாம் ஏதோ விஷயமாகப் பம்பாய்க்குப் போகும் வழியில் சீர்டிக்குப் போக விரும்பினார். ஆனால் மாலைகாங்வினும் மன்மாடிலும் அவரிடம் சிலர் பாபாவுக்கு எதிராகப் பேசி அவரது செவிகளில் விஷத்தைப் பாய்ச்சினர். எனவே சீர்டிக்குத் தாம் விஜயம் செய்ய இருந்த எண்ணத்தை விட்டுவிட்டு பம்பாய்க்கு நேரடியாகச் சென்றுவிட்டார். தமது விடுமுறையின் மீதமுள்ள நாட்களை அவர் "அலிபாக்" கில் கழிக்க விரும்பினார். ஆனால் பம்பாயில் இருந்தபோது மூன்று தொடர்ந்த இரவுகளிலும் "இன்னும் நீ என்னை நம்ப மறுக்கிறாயா?" என்ற ஒரு குரல் எழுந்தது. பின்னர் டாக்டர் தமது மனதை மாற்றிக்கொண்டு சீர்டிக்குச் செல்ல தீர்மானித்தார். பம்பாயில் ஒட்டு ஜூரம் வந்த ஒரு நோயாளியை அவர் கவனிக்க வேண்டியிருந்தது. அது விரைவில் குணமடையும் அறிகுறி எதையும் காணோம். எனவே தமது சீர்டி விஜயம் ஒத்தி வைக்கப்பட்டுவிட்டது என்று அவர் நினைத்தார். எனினும் தமது மனதில் ஒரு சிறிய பரீட்சை வைத்துக் கொண்டார்! நோயாளி இன்று குணமடைந்தால் நான் நாளை சீர்டி விஜயம் செய்வேன் என்று கூறிக்கொண்டார். ஆச்சர்யம் என்னவெனில் அவர் அத்தீர்மானம் எடுத்த

அக்கணந்தொட்டே ஜூரம் உடனே நீங்கத் தொடங்கியது. உடல் சாதாரண நிலைக்கு வந்துவிட்டது. பின்னர் தமது தீர்மானத்தின்படி அவர் சீர்டிக்கு சென்றார். பாபாவின் தரிசனத்தைப் பெற்று அவரை வீழ்ந்து பணிந்தார். அவர் தமக்கு அடியாராகும் வண்ணம் பாபா அவருக்கு அத்தகைய அனுபவங்களை அளித்தார். அவர் அங்கு நான்கு நாட்கள் தங்கியிருந்தார். பாபாவின் உதி ஆசீர்வாதங்களுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பினார். பதினைந்தே நாட்களுக்குள் விஜாபூருக்கு உத்தியோக உயர்வில் அவர் மாற்றப்பட்டார். அவருடைய சகோதரி மகன் விஷயம் பாபாவைப் பார்ப்பதற்கு அவருக்கு ஒரு சந்தர்ப்பமளித்தது. இந்த விஜயம் ஞானியின் பாத கமலங்களின் மீது அசைக்க இயலாத பக்தியை அவரிடம் தோற்றுவிப்பதற்குக் காரணமாய் இருந்தது.

டாக்டர் பிள்ளை

டாக்டர் பிள்ளை என்பவர் பாபாவின் மிக நெருங்கிய பக்தர். பாபா அவரை மிகவும் விரும்பினார். எப்போதும் அவரை பாவ் (சகோதரன்) என்று அழைத்தார். பாபா அவருடன் அடிக்கடி பேசினார். எல்லா விஷயங்களிலும் அவரைக் கலந்தா லோசித்தார். அவரை எப்போதும் தமதருகில் இருக்கவும் விரும்பினார். இந்த பிள்ளை ஒருமுறை நரம்புச் சிலந்தி நோய் வந்து மிகவும் அவதியுற்றார். அவர் காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்திடம், "இந்த வலி உயிர் வதையாகவும், தாங்க முடியாததாகவும் இருக்கிறது. அதைவிடச் சாவையே விரும்புகிறேன். முன் ஊழ்வினையால் இவ்வலி நேர்ந்தது என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் பாபாவிடம் சென்று வலியை நிறுத்தும்படியும், "எனது முன் ஊழ்வினையை வரப்போகும் பத்து பிறப்புகளுக்கும் மாற்றும்படி கூறுங்கள்" என்றார். தீக்ஷித் பாபாவிடம் சென்று அவரின் வேண்டுகோளைத் தெரிவித்தார். பாபா அவரது வேண்டுகோளைக் கேட்டு மனமிரங்கினார். தீக்ஷித்திடம் "பயப்படாதிருக்கும்படி அவரிடம் கூறுங்கள். ஏன் அவர் பத்து ஜன்மங்கள் கஷ்டப்படவேண்டும். பத்தே நாட்களில் அவர் தொல்லைகளையும் முன்னைய ஊழ்வினைகளையும் உழைத்து நிறைவேற்ற முடியும். அவருக்கு இகபர நலன்களை அளிக்க நான் இவ்விடத்தில் இருக்கும்போது அவர் ஏன் சாவதற்கு வேண்டிக்கொள்ள வேண்டும்? யார்

முதுகிலாவது அவரை இவ்விடம் கொண்டு வாருங்கள். நாம் வேலை செய்து அவர்தம் தொல்லைகளை அடியோடு களைந்துவிடலாம்" என்றார். டாக்டர் அந்நிலையில் கொண்டுவரப்பட்டார். பாபாவின் வலப்புறத்தில் ஃபக்கிர் பாபா எப்போதும் அமரும் இடத்தில் அமரச் செய்விக்கப்பட்டார். பாபா தமது திண்டையே அவருக்கு அளித்து, "இங்கேயே அமைதியாகப் படுத்து ஆசுவாசப் படுத்திக்கொள். உண்மையான சிகிச்சையாதெனில் முன்வினைகளின் பலனை அனுபவித்துத் தீர்ப்பதேயாம். இன்ப-துன்பங்களின் விளைவே நமது கர்மா. எனவே, உனக்கு நேரிடும் அனைத்தையும் பொறுத்துக்கொள். அல்லாவே தீர்ப்பவர். காப்பவர். அவரையே எப்போதும் நினை. அவர் உன்னைக் கவனித்துக் கொள்வார். உனது உடலால், உள்ளத்தால், செல்வத்தால், வாக்கால் அவரை சரணடை. அதாவது முழுவதுமாக, பின்னர் கவனி, அவர் என்ன செய்கிறார் என்பதை" என்றார். நானாஸாஹேப் ஒரு பாண்டேஜ் போட்டிருப்பதாகவும், ஆயினும் அவர் எவ்வித நிவாரணத்தையும் உணரவில்லை என்றும் டாக்டர் பிள்ளை பதில் கூறினார். "நானா ஒரு மடையன்" என்றார் பாபா. "பாண்டேஜை எடுத்து விடு. இல்லாவிடில் செத்துவிடுவாய். இப்போது ஒரு காக்கை வந்து உன்னைக் கொத்தும். அதன்பின் நீ குணமடைவாய்" என்றார்.

இவ்வுரையாடல் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது எப்போதும் விளக்குகளை ஒழுங்குபடுத்தி மருதியைச் சுத்தப்படுத்தும் அப்துல் என்பவர் வந்தார். அவர் தனது சீர்செய்யும் வேலையைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கையில் தற்செயலாக அவரது பாதம் டாக்டர் பிள்ளையின் நீட்டப்பட்ட கால்களின் மீது பட்டுவிட்டது. (அதாவது மிதித்து விட்டார்). கால் ஏற்கனவே வீங்கியிருந்தது. அப்துலின் கால்வேறு மிதித்து அழுத்திவிட்டதால் உடனேயே ஏழு சிலந்திப் புழுக்கள் அனைத்தும் (Guinea-Worms) வெளியே தள்ளப்பட்டன. வலி தாங்க முடியாமல் டாக்டர் பிள்ளை பெருங்கூச்சலில் அலறினார். சில சமயத்தில் அவர் அமைதியடைந்து மாறிமாறிப் பாடவும், அழவும் தொடங்கினார். பாபா அப்போது "பார், நமது சகோதரன் இப்போது செளக்கியமாகிப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்" என்றார். அப்போது பிள்ளை "காக்கை

எப்போது வரும்? கொத்தும்" என்று கேட்டார். பாபா "காக்கையை நீ காணவில்லையா? அவன் மீண்டும் வரமாட்டான். அப்துல்தான் காக்கை என்றார். இப்போது வாடாவுக்குப் போய் ஓய்வெடுத்துக்கொள் விரைவில் நீ குணமடைவாய்" என்றார்.

இவ்வுரையாடல் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது எப்போதும் விளக்குகளை ஒழுங்குபடுத்தி மசூதியைச் சுத்தப்படுத்தும் அப்துல் என்பவர் வந்தார். அவர் தனது சீர் செய்யும் வேலையைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கையில் தற்செயலாக அவரது பாதம் டாக்டர் பிள்ளையின் நீட்டப்பட்ட கால்களின்மீது பட்டுவிட்டது. (அதாவது மதித்துவிட்டார்). கால் ஏற்கனவே வீங்கியிருந்தது. அப்துலின் கால்வேறு மிதித்து அழுத்தி விட்டதால் உடனேயே ஏழு சிலந்திப் புழுக்கள் அனைத்தும் (Guinea-Worms) வெளியே தள்ளப்பட்டன. வலி தாங்க முடியாமல் டாக்டர் பிள்ளை பெருங்கூச்சலில் அலறினார். சில சமயத்தில் அவர் அமைதியடைந்து மாறிமாறிப் பாடவும், அழவும் தொடங்கினார். பாபா அப்போது "பார். நமது சகோதரன் இப்போது செளக்கியமாகிப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்" என்றார். அப்போது பிள்ளை "காக்கை எப்போது வரும்? கொத்தும்" என்று கேட்டார். பாபா "காக்கையை நீ காணவில்லையா? அவன் மீண்டும் வரமாட்டான். அப்துல் தான் காக்கை என்றார். இப்போது வாடாவுக்குப் போய் ஓய்வெடுத்துக்கொள் விரைவில் நீ குணமடைவாய்" என்றார்.

உதியைத் தடவியும் அதைத் தண்ணீருடன் உட்கொண்டும் வேறு எவ்வித சிகிச்சையும் மருந்தையும் உட்கொள்ளாமலேயே பாபா முன்னரே கூறியபடி பத்தே நாட்களில் வியாதி பூரண குணமாக்கப்பட்டது.

சாமாவின் மைத்துனி

சாமாவின் தம்பியான பாபாஜி சாலூல் கிணற்றுக்கு அருகில் தங்கியிருந்தார். ஒருமுறை அவர் மனைவி கட்டி களுள்ள பிளேக் வியாதியால் தாக்கப்பட்டாள். அவளுக்கு அதிகமான ஜூரமும். அடிவயிற்றில் இரு கட்டிகளும் ஏற்பட்டன. பாபாஜி சீரடிக்கு சாமாவிடம் ஓடிவந்து உதவி செய்யும்படிக் கூறினார். சாமா பீதி அடைந்தார். ஆனால் தமது வழக்கப்படி பாபாவிடம் சென்று அவர் திருமுன் வீழ்ந்து பணிந்து அவருடைய உதவியைத் தொழுது

கோரி வியாதியைக் குணமாக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார். தன் தம்பி வீட்டிற்குப் போகவும் அவருடைய உத்தரவை வேண்டி நின்றார். பாபா "அங்கே இந்தப் பின்னிரவு நேரத்தில் செல்ல வேண்டாம். அவளுக்கு உதியை அனுப்புக. ஜூரத்தைப் பற்றியும், கட்டியைப் பற்றியும், ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? கடவுளே நமக்குத் தந்தையும் எஜமானருமாவார். எளிதில் அவள் குணமடைவாள். இப்போது போகாதே. நாளை காலையில் போய் உடனே திரும்பிவிடு" என்றார்.

பாபாவின் உதியில் சாமாவுக்குப் பூரண நம்பிக்கை உண்டு. அது பாபாஜியிடம் அனுப்பப்பட்டது. கட்டிகளின் மீது அது தடவப்பட்டது. சிறிது தண்ணீரில் கரைக்கப்பட்டு குடிக்கப்பட்டது. அதை உட்கொண்டதுதான் தாமதம். பெருமளவில் வேர்த்துக் கொட்டியது. ஜூரம் விட்டது. நோயாளிக்கு நல்ல தூக்கம் கிடைத்தது. அடுத்தநாள் காலை பாபாஜி தமது மனைவியின் உடல்நிலை தேறிவிட்டதையும் ஜூரம் கட்டிகள் நீங்கி புதுவலுவூட்டப் பெற்றதையும் கண்டு அதிசயப்பட்டார். சாமா அவ்விடத்திற்கு அடுத்த நாள் சென்ற போது அப்பெண்மணி அடுப்பருகில் அமர்ந்து டீ தயாரித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார். தம்பியைக் கேட்டதும் பாபாவின் உதி அவளை முழுவதுமாக ஒரே இரவில் குணமாக்கிவிட்டது என்று கூறினார். 'காலையில் சென்று உடனே திரும்பு' என்னும் பாபாவின் மொழிகளிலுள்ள குறிப்பு நுட்பத்தை அப்போது ஷாமா புரிந்து கொண்டார்.

டீ உட்கொண்டதும் சாமா திரும்பினார். பாபாவை வணங்கிய பின், "தேவா! தங்களது திருவிளையாடல்தான் என்ன? தாங்கள் முதலில் புயலை எழுப்பி எங்களை நிலைகுலையச் செய்கிறீர்கள். பின்னர் அதை அமைதிப்படுத்தி எங்களை ஆசுவாசப்படுத்துகிறீர்கள்" என்றார். பாபா "நடவடிக்கைகளின் வழி விளங்காப் புதிர் நிலைகளாக உள்ளது. நான் எதையும் செய்யவில்லையாயினும் ஊழ்வினையின் காரணமாக நிகழும் செயல்களுக்கெல்லாம் அவர்கள் என்னைப் பொறுப்பாளி யாக்குகிறார்கள். நான் அவர்களின் சாட்சிமாத்திரமே. கடவுள் ஒருவரே ஒரே செயலாளர். அகத்துண்டுவிப்பாளர். மேலும் அவர்

மிகவும் கருணையுள்ளவர். நான் கடவுளோ, பரமாத்மாவோ அல்ல. நான் அவரின் பணிவுள்ள ஒரு வேலைக்காரனும் அவரை அடிக்கடி நினைவிலிருத்திக் கொள்ளுபவனும் மட்டுமே. எவனொருவன் தனது அஹங்காரத்தை ஒதுக்கித்தள்ளி அவருக்கு நன்றி செலுத்தி அவரை முழுமையாக நம்புகிறானோ அவனது பந்தங்கள் அறுபட்டுப் போகின்றன. அவன் முக்தியடைகிறான்" என்றார்.

ஈரானியரின் பெண்

ஒரு ஈரானிய கனவானுடைய அனுபவத்தை இப்போது படியுங்கள். அவரது சிறு மகளுக்கு ஒவ்வொரு மணிக்கும் வலிப்பு நேரிட்டது. வலிப்பு நேரிட்டபோது அவள் பேசும் சக்தியை இழந்தாள். அவளது அங்கங்கள் குறுகிவிட்டன. உணர்வின்றிக் கீழே சாய்வாள். எந்த சிகிச்சையும் அவளுக்கு எவ்வித குணத்தையும் அளிக்கவில்லை. பாபாவின் உதியைச் சில நண்பர்கள் அவளது தந்தைக்குக் சிபாரிசு செய்து அதை பம்பாயில் விலேபார்லேயில் உள்ள காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்திடம் இருந்து பெறும்படிக் கூறினார்கள். பின்னர் ஈரானிய கனவான் உதியைப் பெற்றுத் தினந்தோறும் அதை நீரில் கலந்து தன் மகளுக்குக் கொடுத்தார். ஆரம்பத்தில் மணிக்கு ஒருமுறை வந்து கொண்டு இருந்த வலிப்பு, ஏழு மணிக்கு ஒரு முறை வரத்தொடங்கியது. அதற்குச் சில தினங்களுக்குப் பின் அவள் முழுமையும் குணமடைந்தாள்.

ஹர்தா கனவான்

ஹர்தாவைச் சேர்ந்த முதியவர் ஒருவர் தமது முத்திரப் பையிலுள்ள கல் ஒன்றால் கஷ்டப்பட்டார். அத்தகைய கற்களெல்லாம் பொதுவாக ரணசிகிச்சை மூலமாகவே நீக்கப்படுகின்றன. மக்கள் அவரையும் ஒரு அறுவைச் சிகிச்சை செய்துகொள்ளும்படிக் கூறினர். அவர் முதுமையும், தளர்ச்சியும் உடையவராயிருந்தார். அவருக்கு மனோதிடமும் தேவையாயிருந்தது. அறுவைச் சிகிச்சைக்குத் தன்னை உட்படுத்திக் கொள்வதை அவரால் நினைக்க இயலவில்லை. அவரது கஷ்டம் மற்றொரு வகையில் தீர இருந்தது. அந்த நகரத்தின் இனாம்தார் அந்த நேரத்தில் அவ்விடத்துக்கு வரும்படியாக நிகழ்ந்தது. அவர்

பாபாவின் அடியவர்களில் ஒருவர். அவர் எப்போதும் தம்மிடம் உதி கையிருப்பை வைத்திருந்தார். சிலரின் சிபாரிசின் பேரில் அம்முதியவரின் மகன் அந்த "உதி"யிலிருந்து சிறிது அவரிடமிருந்து பெற்று தண்ணீரில் அதைக் கலக்கி தனது கிழத் தந்தைக்கு உட்கொள்ள கொடுத்தான். ஐந்தே நிமிடத்திற்குள் "உதி" உடம்பில் சார்ந்து, கல் கரைந்து சிறுநீர் வழியாக வெளி வந்துவிட்டது. முதியவரும் விரைவில் குணம் அடைந்தார்.

பம்பாய்ப் பெண்மணி

பம்பாயில், 'காயஸ்தப் பிரபு' ஜாதியைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்மணி, பிரசவத்தின் போதெல்லாம் கடும் வேதனை யடைந்தாள். ஒவ்வொருமுறை தான் கர்ப்பமானதும் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் அவள் பீதியடைந்தாள். பாபாவின் ஒரு பக்தரான கல்யாணைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ ராம மாருதி என்பார் சுகப்பிரசவத்துக்காக அவளை சீரடி அழைத்துச் செல்லும்படி அவளது கணவனுக்கு அறிவுரைத்தார். மீண்டும் அவள் கருவுற்ற போது கணவனும் மனைவியும் சீரடிக்குச் சென்று அங்கு சில மாதங்கள் தங்கி பாபாவை வணங்கி அவர்தம் கூட்டுறவால் ஆய பலன்களையெல்லாம் அடைந்தனர். சிலநாட்களுக்குப்பின் பிரசவ நேரம் வந்தது. வழக்கம்போல் கருப்பையிலிருந்து வரும் வழியில் தடங்கல் ஏற்பட்டது. பிரசவ வேதனையை அவள் அனுபவித்தாள். என்ன செய்வதென்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் பாபாவை நோக்கி நிவாரணத்திற்குப் பிரார்த்தனை செய்தாள். இத்தருணத்தில் பக்கத்தில் குடியிருந்த ஒரு பெண்மணி வந்து சேர்ந்தாள். பாபாவைத் தொழுது பிரார்த்தனை செய்தபின் "உதி"க் கலவையை பருகுவதற்கு அவளிடம் கொடுத்தாள். ஐந்தே நிமிடங்களில் அப்பெண் பத்திரமாகவும் வலியேதுமின்றியும் பிரசவித்தாள். பிறந்த குழந்தை அதன் தலைவிதிப்படி இறந்தே பிறந்தது. ஆனால் தாயோ கவலையினின்றும் வலியினின்றும் நீங்கியவளாய் பத்திரமான பிரசவத்துக்காகப் பாபாவுக்கு நன்றி செலுத்தி எப்போதும் அவர்பால் நன்றியுள்ளவளாய் இருந்தாள்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்

அத்தியாயம் - 35

சோதிக்கப்பட்டுப் போதாக்குறை ஏதுமில்லை எனக் கண்டுணர்தல் - காகா மஹாஜனியின் நண்பரும், எஜமானரும் - பாந்த்ராகாரரின் தூக்கமின்மை வியாதி - பாலாஜி பாடல் நெவாஸ்கர்

இந்த அத்தியாயமும் உதியின் முக்கியத்துவத்தைக் குறிக்கும் செய்திகளைத் தொடர்கிறது. பாபா சோதிக்கப்பட்டுப் போதாக்குறை ஏதுமில்லை எனக் கண்டுணரப்பட்ட இரண்டு நிகழ்ச்சிகளையும் அது உரைக்கிறது. இந்நிகழ்ச்சிகளை முதலில் காண்போம்.

முன்னுரை

ஆன்மீக விஷயங்களில் அல்லது முயற்சிகளில் சமயப்பிரிவு உணர்ச்சி நமது முன்னேற்றத்துக்கு மிகப் பெருந்தடையாய் இருக்கிறது. கடவுள் உருவமற்றவர் என நம்புவோர்கள். “கடவுள் உருவமுள்ளவர் என நம்புவது மாயத்தோற்றமே. ஞானிகளும் மனிதர்களே” என்று கூறுவது நமது காதில் விழுகிறது. பின்னர் ஏன் அவர்கள் ஞானிகளின் முன் தலைவணங்கி தக்ஷிணைகளும் கொடுக்கிறார்கள்? இதர சமயப் பிரிவுகளைச் சேர்ந்தவர்களும் ஆட்சேபணைகள் எழுப்பி “தங்களது ஸத்குருக்களை விட்டுவிட்டு மற்ற ஞானிகள் முன் அவர்கள் ஏன் தலைவணங்கித் தங்கள் உறுதியான கடப்பாட்டினைச் செலுத்த வேண்டும்?” என்று கூறுகின்றனர். முன்னால் இதைப்போன்ற ஆட்சேபணைகள் ஸாயிபாபாவைப் பற்றியும் சொல்லப்பட்டன. இப்போதும் கூட அவைகள் செவியில் விழுகின்றன. சிலர். தாங்கள் சீரடிக்குச் சென்றபோது பாபா அவர்களிடம் தக்ஷிணை கேட்டதாகவும். இம்முறையில் ஞானிகள் பணம் சேர்ப்பது நல்லதா என்றும் இம்மாதிரி அவர்கள் செயல்

புரிவார்களாயின் அவர்கள் ஞானம் எல்லாம் எங்கே போயிற்று என்றும் வினவினர். ஆனால் இம்மாதிரி ஏளனம் உரைக்க சீர்டிக்குச் சென்றவர்களெல்லாம் அங்கு "பிரார்த்தனைக்குத் தங்கிவிட்டனர். அத்தகைய இரண்டு விஷயங்கள் கீழே தரப்படுகின்றன.

காகா மஹாஜனியின் நண்பர்

காகா மஹாஜனியின் நண்பரொருவர் கடவுளை உருவமற்ற நிலையில் வழிபடுபவர். உருவ ஆராதனைக்கு அவர் எதிர்ப்பாளர். வேடிக்கையான அவர் சீர்டிக்கு காகா மஹாஜனியுடன் இரண்டு நிபந்தனைகளின் பேரில் வந்தார். அவையாவன (1) தாம் பாபாவின் முன் பணியவோ, (2) தகஷிணை கேட்டால் கொடுக்கவோ இயலாது. காகா இந்த நிபந்தனைகளுக்கு ஒத்துக் கொண்டார். அவ்விருவரும் ஒரு சனிக்கிழமை இரவு பம்பாயை விட்டுப் புறப்பட்டு சீர்டிக்கு அடுத்தநாள் சென்றனர். அவர்கள் மகுதிப்படிகளில் காலடி எடுத்து வைத்தவுடனேயே பாபா அந்த நண்பரைத் தூரத்திலேயே பார்த்துக் கீழ்க்கண்ட இனிமையான சொற்களால் அழைத்தார் : 'காம் யாவேம் ஜீ' ★ (ஏன் வந்தீர் ஐயா) இச்சொற்களை அவர் உதிர்த்த குரல் வெகு புதிய விதமாக இருந்தது. அந்நண்பனின் தகப்பனார் குரல் போலவே அச்சாக இருந்தது. அது மறைந்த தனது தந்தையைப் பற்றி அவருக்கு நினைவூட்டி சந்தோஷத்தால் புல்லரிப்பை ஏற்படுத்தியது. அவரது குரலுக்குத்தான் எத்தகைய வியத்தகு சக்தி. ஆச்சரியப்பட்டு "இது எனது தந்தையின் குரல்தான் என்பதற்கு ஐயமில்லை" என்று கூறிவிட்டு உடனே மேலே சென்று பாபாவின் பாதங்களில் தனது தலையை வைத்து வணங்கினார்.

பின்னர் பாபா இரண்டு முறை தகஷிணை கேட்டார். காலை ஒருமுறையும், அவர்கள் விடைபெறும்போது மாலை ஒரு முறையும். ஆனால் அதை காகாவிடமிருந்து மட்டுமே கேட்டார். அவரது நண்பரைக் கேட்கவில்லை. நண்பர் காகாவிடம் கிசுகிசுத்தார். "இருமுறை பாபா உம்மிடமிருந்து தகஷிணை கேட்டார். நான் உம்முடனே இருக்கிறேன். அவர் ஏன் என்னைப் புறக்கணிக்க வேண்டும்?" 'பாபாவையே கேளும்' என்றார் காகா. பாபா. காகாவிடம் அவர் நண்பர் என்ன முணுமுணுக்கிறார் என்று கேட்டார். அப்போது அந்த நண்பரே பாபாவிடம் தாம் ஏதும்

தக்ஷிணை கொடுக்கலாமா என்று கேட்டார். 'பாபாவும்' "உமக்குக் கொடுக்கப் பிரியமில்லை. எனவே உம்மைக் கேட்கவில்லை. கொடுக்க இப்போது பிரியப்பட்டால் கொடுக்கலாம்" என்று பதிலளித்தார். அவர் காகா அளித்த அதே தொகையான பதினேழு ரூபாயை தக்ஷிணையாக அளித்தார். பின்னர் அவரிடம் பாபா சில அறிவுரை மொழிகளைப் பின்வருமாறு உரைத்தார் : "தேலியின் சுவற்றை (வேற்றுமை உணர்வை) இடித்துவிட்டால்தான் நாம் ஒருவரை ஒருவர் முகத்திற்கு முகம் பார்க்கலாம். சந்திக்கலாம்." பின்னர் பாபா, அவர்கள் புறப்படுவதற்கு அனுமதியளித்தார். வானிலை மப்பாகவும், பயமுறுத்துவதாகவும் இருந்தபோதும் பாபா, அவர்களுக்கு பத்திரமான பிரயாணத்திற்கு உறுதி கூறினார். இருவரும் செளக்கியமாக பம்பாய் வந்தடைந்தனர். அவர்கள், வீட்டுக்குச் சென்று வீட்டின் கதவு, ஜன்னல்களைத் திறந்தபோது இரண்டு பக்ஷிகள் தரையில் விழுந்து இறந்து கிடப்பதையும், ஒன்று அப்போதுதான் ஜன்னல் வழியே பறந்து சென்றதையும் கண்டனர். ஜன்னலைத் திறந்து வைத்துவிட்டுப் போயிருந்தால் இரண்டு பக்ஷிகளும் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கும். ஆனால் அவைகள் தங்களது விதியை எய்தின என்றும், மூன்றாவது பக்ஷியைக் காக்கவே பாபா தம்மை அனுப்பியிருப்பதாகவும் அவர் நினைத்தார்.

காகா மஹாஜனியின் எஜமானர்

டக்கர் தரம்ஸி ஜேடாபாயி என்ற பம்பாய் வக்கீலின் கம்பெனியில் காகா மேலாளராகப் பணியாற்றி வந்தார். முதலாளியும் மேலாளரும் நெருக்கமான பழக்கத்தில் இருந்தனர். காகா அடிக்கடி சீர்டி போய்க்கொண்டிருப்பதும் அங்கு சில நாட்கள் தங்குவதும் பாபா அனுமதியளித்ததும் திரும்புவதும் திரு. டக்கருக்குத் தெரியும். வேடிக்கையாகவும் பாபாவைச் சோதிப்பதற்காகவுமே, திரு. டக்கர் காகாவுடன் சிம்கா விடுமுறையின்போது சீர்டி போக முடிவு செய்தார். காகா உடனே திரும்புவது நிச்சயமில்லையாதலால் அவர் தன்னுடன் துணையாக வேறொருவரையும் அழைத்துக் கொண்டார். மூவரும் புறப்பட்டனர். காகா இரண்டு சேர் காய்ந்த திராட்சையை பாபாவுக்கு அன்பளிப்பதற்காக வாங்கினார். அவர்கள் சீர்டிக்கு உரிய தருணத்தில் போய்ச் சேர்ந்தனர். மகுதிக்கு பாபாவின் தரிசனத்தைப் பெறுவதற்காகச் சென்றனர். பாபாசாஹேப் தர்கட் அங்கு இருந்தார்.

டக்கர் அவரை ஏன் அவ்விடம் வந்தாரென்று விசாரித்தார்.

தர்கட் : தரிசனத்துக்கு

டக்கர் : ஏதாவது அற்புதங்கள் இங்கு நிகழ்கின்றனவா?

தர்கட் : எனது நோக்கம் அதுவல்ல (அற்புதத்தைப் பார்த்தல்).

ஆனால் பக்தர்களின் ஆர்வமிக்க பிரார்த்தனைகள் இவ்விடத்தில் திருப்திப்படுத்தப்படுகின்றன.

பின்னர் காகா பாபாவின் முன் விழுந்து நமஸ்கரித்துத் திராட்சையைச் சமர்ப்பித்தார். பாபா அவைகளை வினியோகிக்கக் கட்டளையிட்டார். திரு. டக்கருக்கும் சில கிடைத்தது. அவருக்குத் திராட்சை பிடிக்கவில்லை. மேலும் நன்றாகக் கழுவி சுத்தப்படுத்தப்படாமல் அவைகளைச் சாப்பிட வேண்டாம் என்று டாக்டர்கள் அவருக்குக் கூறியிருந்தனர். எனவே அவர் திகைத்தார். அதை அவர் விரும்பவில்லை. ஒதுக்கித் தள்ளவும் முடியவில்லை. சம்பிரதாயத்துக்காக அவைகளை அவர் வாயிலிட்டுக்கொண்டார். ஆனால் விதைகளை என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. மகுதித் தரையில் அவைகளைத் துப்ப அவரால் இயலவில்லை. எனவே அவரது விருப்பத்துக்கு மாறாக அவைகளைத்தனது சட்டைப் பையில் போட்டுக் கொண்டார். பாபா ஒரு ஞானியாயிருந்தால் திராட்சையின் மீது தமக்குள்ள வெறுப்பை அவர் எங்ஙனம் அறியாமலிருந்து அதை உண்ணச்சொல்லி அவரை வற்புறுத்த முடியும் என்று அவர் தன் மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டார். இவ்வெண்ணம் அவர் மனதில் எழும்பியதும், பாபா அவருக்கு மீண்டும் சில திராட்சைகளைக் கொடுத்தார். அதை அவரால் உண்ண இயலவில்லை. ஆனால்கைகளில் வைத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது பாபா அதை உண்ணும்படி அவரைக் கேட்டார். அவரும் கீழ்ப்படிந்தார். அவரது ஆச்சரியத்திற்கேற்ப அவைகளெல்லாம் விதையற்ற திராட்சைகளாயிருந்தன. அற்புதங்களை அவர் காண விரும்பினார். இதோ ஒன்று! பாபா, தனது எண்ணத்தை அறிந்து அவரது விருப்பத்திற்கேற்ப விதையுள்ள திராட்சைகளை விதையற்றவைகளாக மாற்றிவிட்டார் என்பதை அவர் அறிவார். எத்தகைய வியத்தகு சக்தி! மேலும் சோதிக்க விரும்பி

பக்கத்திலிருந்து தர்கட்டை அவர் எவ்வகைத் திராட்சை வைத்திருக்கிறார் எனக் கேட்டார். அவர் "விதையுள்ள திராட்சை" என்றார். டக்கருக்கு இதைக் கேட்க இன்னும் அதிக வியப்பாயிற்று. தமது வளர்ந்துவரும் நம்பிக்கையை உறுதிப்படுத்த பாபா ஒரு உண்மையான ஞானியானால் திராட்சை காகாவுக்கு முதலில் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென நினைத்தார். இவ்வெண்ணத்தையும் படித்தறிந்த பாபா, காகாவிலிருந்து தொடங்கி வினியோகம் செய்யப்படவேண்டுமென ஆணையிட்டார். இந்த நிருபணங்களெல்லாம் தக்கருக்குப் போதுமானவைகளாய் இருந்தன.

பின்னர் சாமா, திரு. டக்கரை பாபாவிடம் காகாவின் எஜமானர் என்று அறிமுகப்படுத்தினார்.

பாபா : அவரது எஜமானராக இவர் எங்ஙனம் இருக்க முடியும்? அவருக்கு முழுமையும் வேறொரு எஜமானர் இருக்கிறார்.

காகா இப்பதிலைப் பாராட்டினார். தனது தீர்மானத்தை மறந்து விட்டு டக்கர் பாபாவை வணங்கிய பின்னர் வாதாவுக்குத் திரும்பினார்.

மத்தியான ஆரத்தி முடிந்ததும் அவர்களெல்லாம் புறப்படுவதற்கு பாபாவின் அனுமதி பெறுவதற்காக மகுதிக்குச் சென்றனர். சாமா அவர்களுக்காகப் பேசினார். பின்னர் பாபா இவ்விதமாக உரைத்தார்.

"நிலையற்ற புத்தியுள்ள ஒரு மனிதன் இருந்தான். அவன் செல்வம், ஆரோக்யம் முதலியவை வாய்க்கப் பெற்றிருந்தான். மனோ வேதனைகளிலிருந்து அவன் விடுபட்டவனாக இருந்தான். எனினும் தேவையற்ற கவலைகளையும், பாரங்களையும் தன்மீது போட்டுக்கொண்டு, மன அமைதியை இழந்து இங்குமங்கும் அவன் சுற்றித்திரிந்தான். சில சமயம் பாரத்தையெல்லாம் இறக்கிவிட்டும், சில சமயம் அவற்றை மீண்டும் சுமந்தவனாயும் இருந்தான். அவனது மனம் ஒரு உறுதிப்பாட்டையே அறிந்ததில்லை. அவனது நிலைகண்டு அவனிடம் நான் இரக்கங்கொண்டேன். அவனிடம் "இப்போது நீ விரும்பும் ஏதாவது ஒரு இடத்தின் (குறிக்கோள்) மீது

உனது நம்பிக்கையைத் தயவு செய்து வைப்பாயாக, ஏன் இவ்வாறு சுற்ற வேண்டும்? அமைதியாக ஏதாவதொரு இடத்தைப் பற்றிக்கொள்" என்று கூறினேன்

உடனே டக்கர் அப்பொருத்தமான வர்ணனை தமக்குரியதே என அறிந்தார். காகாவும் தம்முடன் திரும்ப வேண்டுமென அவர் நினைத்தார். காகா அவ்வளவு சீக்கிரம் அனுமதிக்கப்படுவார் என்று ஒருவரும் எண்ணவில்லை. பாபா அவரின் இந்த எண்ணத்தையும் படித்தறிந்து காகாவை அவரது எஜமானருடனேயே திரும்ப அனுமதியளித்தார். மற்றொருவரின் மனதில் இருக்கும் எண்ணத்தையறியும் பாபாவின் திறமைக்கு மேலுமொரு நிரூபணம் அவருக்குக் கிடைத்துவிட்டது:

பின்னர் பாபா, காகாவிடமிருந்து ரூ. 15/- தகஷிணையாகக் கேட்டுப் பெற்றார். அவர் காகாவிடம் பின்வருமாறு கூறினார். "எவரிடமிருந்தாவது ஒரு ரூபாய் தகஷிணையாகப் பெற்றுக்கொண்டேன் என்றால் அவர்களுக்குப் பத்து மடங்காகத் திருப்பித் தரவேண்டியிருக்கிறது. நான் ஒருபோதும் எதையும் விலை இல்லாமல் இலவசமாகப் பெறுவது கிடையாது. சீர்தூக்கிப் பாராது நான் யாரிடமிருந்தும் தகஷிணை பெறுவதில்லை. யாரை பக்கிரி (என் குரு) சுட்டிக் காண்பிக்கிறாரோ அவரிடமிருந்து மட்டுமே நான் கேட்கிறேன். யாரேனும் பக்கிரிக்கு முன்பே கடன் பட்டிருந்தால் அவரிடமிருந்து பணம் வசூலிக்கப்படுகிறது. எதிர்காலத்தில் கணிசமான அறுவடை செய்வதற்கே அவர்கள் இப்போது கொடுப்பதன் மூலம் விதைக்கிறார்கள். தர்மத்தைச் செயல்படுத்துவதில் செல்வம் ஒருவழியாக இருக்க வேண்டும். இது சுய இன்பத்துக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டால் அது வீணாக்கப்படுகிறது. நீ அதை ஏற்கனவே கொடுத்திருந்தாலொழிய தற்போது அதைப் பெறமுடியாது. எனவே பெறுவதற்கு மிகச் சிறந்த வழி கொடுத்தலேயாம். தகஷிணை கொடுத்தல் வைராக்கியத்தை (பற்றின்மை) வளர்க்கிறது. அதன் மூலம் பக்தி ஞானம் இவற்றை விருத்தி செய்கிறது. ஒன்றைக் கொடுத்துப் பத்தாகத் திரும்பப் பெறுங்கள்".

இம்மொழிகளைக் கேட்டுத் தமது தீர்மானத்தை மறந்தவராய்

டக்கர் தாமாகவே ரூ. 15/-ஐ பாபாவின் கைகளில் கொடுத்தார். அவரது எல்லா ஐயங்களும் தீர்க்கப்பட்டு பலவற்றைக் கற்றுக் கொண்டார். ஆதலால் சீர்டிக்குத் தாம் வந்தது நன்மையானது என்று அவர் எண்ணினார்.

இத்தகைய விஷயங்களைக் கையாளுவதில் பாபாவின் திறமை தனித்தன்மை வாய்ந்தது. இவைகள் யாவற்றையும் அவர் செய்தபோதும் மொத்தத்தில் இவைகளின் மேல் சாராதவராவே இருந்தார். யாராவது அவரை வணங்குவதோ, அல்லது வணங்காமலிருப்பதோ, அவருக்கு தகஷிணை கொடுப்பதோ, கொடுக்காமல் இருப்பதோ, இவைகள் எல்லாம் அவருக்கு ஒன்றே. அவர் ஒருவரையும் அவமதிக்கவில்லை. தாம் வணங்கப்படுவதால் அவர் மகிழ்ச்சியடைந்ததில்லை. அன்றி தாம் மதிக்கப்படாததால் அவர் துன்புற்றதுமில்லை. மாறுபட்ட இருமைகளை (சுகம், துக்கம் போன்றவை) அவர் கடந்து நின்றார்.

தூக்கமின்மை வியாதி

பாந்த்ராவில் "காயஸ்த பிரபு" ஜாதியைச் சேர்ந்த ஒருவர் நெடுநாள் தூக்கமின்மை நோயால் அல்லலுற்றார். அவர் படுக்கையில் படுத்தவுடனே அவரது இறந்துபோன தந்தையார் அவரது கனவில் தோன்றி அவரைக் கடுமையாகத் திட்டினார். இது அவரது தூக்கத்தைக் கலைத்து இரவு முழுவதும் அவரை இருப்புக் கொள்ளாமல் செய்தது. ஒவ்வொரு நாள் இரவும் இது நடந்தது. அம்மனிதருக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. ஒருநாள் பாபாவின் பக்தரொருவரை அவர் இவ்விஷயத்தில் கலந்தாலோசித்தார். பிழையாத நிவாரண சஞ்சீவியாக பாபாவின் உதி ஒன்றையே அவர் அறிவார். அவருக்குச் சிறிது உதி கொடுத்து அவர் படுக்கைக்குப் போகுமுன்னர், அதைச் சிறிது நெற்றியிலிட்டுக் கொள்ளும்படியும் அவ்வுதிப் பொட்டலத்தை தலையணைக்கடியில் வைத்துக் கொள்ளும்படியும் கூறினார். இந்த சிகிச்சையை அவர் முயன்று பார்த்தார். அவரது பெரும் வியப்புக்கும் மகிழ்வுக்கும் ஏற்ப அவருக்கு நல்ல உறக்கம் ஏற்பட்டது. எவ்விதத் தொந்தரவும் இல்லை. இந்த சிகிச்சையையே அவர் தொடர்ந்து பின்பற்றி எப்போதும் ஸாயியையே நினைவு

கூர்ந்தார். பின்னர் ஸாயிபாபாவின் படம் ஒன்றை அவர் பெற்று தனது தலையணைக்கருகில் அதைத் தொங்கவிட்டு அதனை தினந்தோறும் வழிபடத் தொடங்கி வியாழக்கிழமைகளில் பூமாலை நைவேத்தியம் முதலியன சமர்ப்பித்தார். பின்னர் அவர் சௌக்கியமாகி. முந்தைய தொந்தரவையே முழுவதும் மறந்துவிட்டார்.

பாலாஜி பாடல் நெவாஸ்கர்

இம்மனிதர் பாபாவின் ஒரு பெரும் பக்தர். மிகமிகச் சிறப்பான பற்றற்ற பணியைப் பாபாவுக்கு அவர் செய்தார். ஒவ்வொரு நாளும் சீரடியில் பாபா தமது தினசரி நியமமாக நடந்து வரும் தெருக்கள். பாதைகள் எல்லாவற்றையும் அவர் பெருக்கி சுத்தமாக்கினார். அவருக்குப் பின்னர், இப்பணியானது **ராதாகிருஷ்ணமாயி** என்ற பக்த மாதுவாலும் அதற்குப்பின் அப்துலாலும் அதே அளவு சிறப்புடன் செய்யப்பட்டது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் பாலாஜி கோதுமை அறுவடை செய்தபோது அவ்வளவையும் அவர் பாபாவுக்குக் கொண்டுவந்து சமர்ப்பித்து விடுவார். மீதமாக பாபா எதைக் கொடுத்தாரோ அதைப் பெற்றுக்கொண்டு தனது குடும்ப சம்ரக்ஷணத்தை அதைக்கொண்டு செய்தார். இந்நடைமுறை யானது அவரால் பல ஆண்டுகள் செய்யப்பட்டு அவருக்குப்பின் அவரது மகனாலும் செய்யப்பட்டது.

உதியின் சக்தியும் செயல் திறமையும்

ஒருமுறை பாலாஜியின் திவசத்தின் போது சில விருந்தினர் அழைக்கப்பட்டு அவர்களுக்கு உணவு சமைக்கப்பட்டது. ஆனால் சாப்பாட்டு நேரத்தில் அழைக்கப்பட்டதைப் போல் மூன்று மடங்குப் பேர் வந்துவிட்டனர். பாலாஜியின் மனைவி திகைத்துப் போய்விட்டாள். குழுமியிருந்த மக்களுக்கு உணவு பற்றாது என்றும். அது பற்றாது போகுமானால் குடும்பத்தின் கௌரவம் பாதிக்கப்படும் என்றும் அவள் நினைத்தாள். அவளது மாமியார் "பயப்படாதே. அது நம்முடைய உணவல்ல. ஸாயியினுடையது. ஒவ்வொரு பாத்திரத்திலும் கொஞ்சம் உதியைப்போட்டு ஒரு

துணியைப்போட்டு மூடி அதை திறக்காமலே அவர்களுக்குப் பரிமாறு! ஸாயி நம்மை இந்த அவமானத்திலிருந்து காப்பார்” என்று கூறித்தேற்றினாள். அவள் கூறியபடியே செய்தாள். தங்களது வியப்புக்கும், மகிழ்வுக்கும் ஏற்ப, பரிமாறப்பட்ட உணவு எல்லோருக்கும் போதுமானதாக இருந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் ஏராளமாக மீதமும் இருந்ததைக் கண்டார்கள். “ஒருவன் எவ்வளவு அதிகம் மனமார்ந்த அக்கறையுடன் உணர்கிறானோ அவ்வளவு அதிகமாக அவன் செயலுருவாக்கிக் காண்கிறான்” என்னும் மொழி இவ் விஷயத்தில் நிரூபணமாக்கப்பட்டது.*

* என்னுடைய நண்பரும், பாபாவின் ஒரு பெரிய பக்தருமான B.A. சோக்கியூல் (First Class Sub-Magistrate) என்பவர் இதைப்போன்ற ஒரு விஷயத்தை என்னிடம் அறிவித்தார். 1943-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம், அஹமத்நகர் ஜில்லாவிலுள்ள கர்ஜத்தில் பூஜைத் திருவிழாவும், பொதுஜன விருந்தும் நடந்தது. பின்னைய நிகழ்ச்சிக்கு, விருந்துக்கு அழைக்கப்பட்டதைப் போல் ஐந்து மடங்குபேர் வந்துவிட்டனர். அவர்கள் அனைவருக்கும் உணவு அளிக்கப்பட்டது. பாபாவின் அருளால் அனைவரும் வியக்கும் வண்ணம் எவ்வித உணவுக் குறையும் உணரப்படவில்லை.

ஸாயிபாபா நாகமாத் தோன்றுதல்

ஒருமுறை சீர்டியைச் சேர்ந்த ரகு பாடல் என்பவர் நெவாஸைச் சேர்ந்த பாலாஜி பாடல் என்பாரிடம் சென்றார். அன்று மாலை மாட்டுத் தொழுவத்தில் ஒரு பாம்பு சீறிக்கொண்டு உள் நுழைவதைக் கண்டார். எல்லா மாடுகளும் பீதியடைந்து நகரத் தொடங்கின. வீட்டினரும் திகலடைந்தனர். ஆனால் பாலாஜி தனது வீட்டில் ஸாயியே பாம்பாத் தோன்றியிருக்கிறார் என எண்ணினார். துளிக்கூட பயப்படாமல் ஒரு கிண்ணத்தில் பாலை கொண்டு வந்து பாம்பின் முன்வைத்து, “பாபா! ஏன் சீறி சப்தப்படுத்துகிறீர்கள்? ஏன் எங்களைப் பயமுறுத்த விரும்பு கிறீர்கள்? இந்தக் கிண்ணத்திலுள்ள

பாலை அமைதியான மனதுடன் அருந்துங்கள்” என்று கூறிக்கொண்டே அதனருகில் குழப்பமுறாமல் அமர்ந்தார். மற்றவர்கள் பீதியடைந்தனர். என்ன செய்வது என்று அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. சிறிது நேரத்தில் பாம்பு தானாகவே மறைந்து போய்விட்டது. யாருக்கும் அது எங்கு சென்றதெனத் தெரியாது. மாட்டுத் தொழுவத்தில் தேடியும் அது காணப்படவில்லை.** பாலாஜிக்கு இரண்டு மனைவிகளும், சில குழந்தைகளும் இருந்தனர். அவர்கள் சில சமயம் நெவாஸில் இருந்து பாபாவின் தரிசனத்துக்காக சீர்டிக்கு வருவர். அப்போது பாபா சேலையும் மற்ற உடைகளையும் வாங்கி அவைகளைத் தமது ஆசியுடன் அவர்களுக்கு அளிப்பார்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்

** கோயம்புத்தூரில் இதே மாதிரியாக 1943 ஜனவரி 7-ம் தேதி வியாழன் மாலை 3-30 மணிக்கு பாபா பாம்பாகத் தோன்றிய விபரம் “சாயி கதா” (Vol. III. No. 7-8, Jan. 1943, Page 26) வில் பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு அப்பாம்பு பஜனையைக் கேட்டது. மலரையும் பாலையும் ஏற்றுக்கொண்டது. ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் தன்னைக் காணவும், புகைப்படம் எடுக்கவும் அனுமதித்தது. போட்டோ எடுப்பதற்காக பாபாவின் படம் அதன் அருகில் வைக்கப்பட்டது. படமும், பாம்பும் போட்டோவில் மிகச் சிறப்பாக விழுந்திருக்கிறது. விரங்களுக்கும், போட்டோவுக்கும் வாசகர்கள் மேற்குறித்த சாயி கதாவைக் காண்க.

அத்தியாயம் - 36

(1) இரண்டு கோவா கனவான்கள், (2) திருமதி ஓளரங்காபாத்தர் ஆகியோரின் அற்புதக் கதைகள்.

இந்த அத்தியாயம் கோவாவிலிருந்து வந்த இரண்டு மனிதர்கள், ஸோலாபூரின் திருமதி ஓளரங்காபாத்தர் ஆகியோரின் அற்புதக் கதைகளைப் பற்றிக்கூறுகிறது.

இரண்டு கோவா கனவான்கள்

ஒருமுறை ஸாயிபாபாவின் தரிசனத்தைப் பெறுவதற்காக கோவாவிலிருந்து இருவர் வந்து, அவர்முன் வீழ்ந்து பணிந்தனர். இருவரும் ஒன்றாக வந்தபோதும், அவர்களில் ஒருவரிடம் மட்டுமே, பாபா தக்ஷிணையாக ரூ. 15/- கேட்டார். அதுவும் விருப்பமுடன் கொடுக்கப்பட்டது. மற்றொருவர் தாமாகவே முன்வந்து ரூ. 35/- அளித்தார். மற்றெல்லாரும் ஆச்சரியப்படும் படியாக பாபா அதைப் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. அங்கிருந்த சாமா, பாபாவிடம், "என்ன பாபா! இருவரும் ஒன்றாக வந்தனர். ஒருவரின் தக்ஷிணையை நீங்கள் கேட்டுப் பெருகிறீர்கள். மற்றொன்றைத் தாமாகவே அளிக்கப்பட்ட போதும் நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து விட்டீர்கள். ஏன் இந்த வேறுபாடு?" என்றார். பாபா சாமாவிடம் "சாமா உனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. நான் ஒருவரிடமிருந்தும் ஒன்றும் எடுத்துக் கொள்வதில்லை. இம்மசூதியின் ஆளும் தெய்வமான மசூதிமாயி குறிக்கப்பட்ட கடன் தொகையைக் கேட்டாள். அதை அவர் அளித்துக் கடனிலிருந்து விடுபடுகிறார். கவனிக்கும்படியாக எனக்கு எவ்வித வீடோ, சொத்தோ, குடும்பமோ இருக்கிறதா? எனக்கு எதுவுமே தேவையில்லை. எப்போதும் சுதந்திரமாகவே இருக்கிறேன். கடன்.

பகைமை. கொலை ஆகியவைகளுக்குப் பரிகாரம் தேடப்பட்டே ஆகவேண்டும். தப்ப வழியே இல்லை" என்று கூறிவிட்டுப் பின் பாபா தமக்கே உரித்தான பாணியில் பின்வருமாறு கூறத் தொடங்கினார்.

முதலில் அவர் ஏழையாயிருந்ததாகவும், அவருக்கு ஒரு வேலை கிடைத்தால் முதல் மாதச் சம்பளத்தை காணிக்கையாகச் செலுத்துவதாக வேண்டிக் கொண்டார். மாதம் ரூ. 15/- சம்பளமுள்ள ஒரு வேலை அவருக்குக் கிடைத்தது. பின்னர் அவர் சம்பளம் படிப்படியாகப் பதினைந்து ரூபாயிலிருந்து ரூ. 700/-ஐ அடைந்தது. ஆனால் அவரின் சுபிட்சத்தில் அவர் வேண்டிக்கொண்டதை முழுமையுமாக மறந்துவிட்டார். கர்மவினை அவரை இவ்விடம் தள்ளி விட்டிருக்கிறது. அதனால் அத்தொகையை நான் அவரிடமிருந்து தக்பிணையாகப் பெற்றேன்.

மற்றொரு கதை, கடற்கரை ஓரமாக நான் உலவித் திரிந்து கொண்டிருந்தபோது ஒரு பிரம்மாண்டமான மாளிகையை வந்து அடைந்தேன். அதன் தாழ்வாரத்தில் அமர்ந்தேன். வீட்டுக்காரர் எனக்கு நல்ல வரவேற்பளித்து, வயிறாற உணவளித்தார். உறங்குவதற்காக அலமாரிக்கு அருகிலுள்ள தூய சுத்தமான இடத்தை அவர் எனக்குக் காண்பித்தார். நான் அங்கு உறங்கினேன். நான் ஆழ்ந்த துயில் கொண்டிருக்கும்போது அம்மனிதன் சுவற்றைக் கன்னம் வைத்து உள்நுழைந்து என் பையிலிருந்த பணத்தையெல்லாம் கத்தரித்து எடுத்துக் கொண்டான். நான் கண்விழித்த போது எனது ரூ. 30,000/-மும் திருடப்பட்டு விட்டதை அறிந்தேன். நான் பெரிதும் கவலையுற்று அழுது கொண்டும், புலம்பிக் கொண்டும் அமர்ந்திருந்தேன். பணம் கரன்ஸி நோட்டாக இருந்தது. அப்பிராமணன் அதைத் திருடிவிட்டான் என நான் நினைத்தேன். உணவிலும், பானத்திலும் நான் எனது விருப்பத்தை எல்லாம் இழந்து அந்தத் தாழ்வாரத்திலேயே பதினைந்து நாட்கள் புலம்பி அழுது கொண்டு உட்கார்ந்து இருந்தேன். பதினைந்து தினம் கழிந்ததும் வழிப்போக்கரான ஒரு பக்கிரி நான் அழுது கொண்டிருப்பதைக் கண்டு எனது துன்பத்திற்கான காரணத்தை விசாரித்தார். நான் அவரிடம் எல்லாவற்றையும் கூறினேன். அவர் "நான் சொல்லுகிறபடி செய்தீரானால் உமக்குப் பணம்

திரும்பக்கிடைக்கும். ஒரு பக்கிரியிடம் செல்லும் நான் அவரைப் பற்றிய விபரம் தருகிறேன். அவரிடம் உம்மை முழுவதும் சமர்ப்பித்துவிடும். அவர் உனது பணத்தை மீட்டுத் தருவார்" என்றார். அப்பக்கிரியின் அறிவுரைப்படி நடந்து எனது பணத்தைத் திரும்பப் பெற்றேன். பின்னர் வாதாவை விட்டு நீக்கி கடற்கரையை அடைந்தேன். அங்கு ஒரு நீராவிக் கப்பல் நின்று கொண்டிருந்தது. ஆனால் அதில் கூட்டமாக இருந்ததால் அதனுள் நான் ஏறமுடியவில்லை. அங்கு இருந்த நல்ல குணமுடைய பியூன் ஒருவன் எனக்காகக் குறுக்கிட்டதால் அதிர்ஷ்டவசமாக நான் உள்ளே ஏறினேன். அது என்னை அக்கரைக்குச் சேர்த்தது. அங்கிருந்து ரயில் ஏறி மகுதி மாயியிடம் (மகுதி தெய்வத்திடம்) வந்தேன்.

கதை முடிந்தது. பாபா சாமாவிடம் அவ்விருந்தாளிகளை அழைத்துச் சென்று அவர்களின் உணவுக்கு ஏற்பாடு செய்யும்படி கேட்டுக் கொண்டார். பின்னர் சாமா அவர்களை வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று உணவளித்தார். உணவின் போது சாமா அவர்களிடம் பாபாவின் கதை விளங்காத புதிராக இருப்பதாகவும், ஏனெனில் அவர் கடற்கரைப் பக்கமே சென்றது கிடையாதென்றும், ரூ. 30,000/- போன்ற எவ்வித பணத்தையும் அவர் வைத்திருக்கவில்லையென்றும், பயணம் செய்ததேயில்லை பணத்தைத் தொலைத்ததேயில்லை, மீண்டும் அதைத் திரும்பப் பெற்றதேயில்லையென்றும் கூறி அதை அவர்கள் புரிந்துகொண்டு அதன் குறிப்பு நுட்பத்தை அறிந்துகொண்டார்களா என்று கேட்டார். விருந்தினர் ஆழ்ந்து மனம் உருகி கண்ணீர் சிந்தினர். தொண்டை அடைக்கும் குரலில் அவர்கள் 'பாபா நிறைபேரறிவுடையவர், எல்லையற்றவர். தந்நேர் இல்லாத முழுமுதற்பொருள் (பரப்பிரம்மம்). அவர் உரைத்த கதை சரிநுட்பமாக எங்களது கதையேயாகும். அவர் பேசியது யாவும் எங்களைப் பொறுத்தவரை ஏற்கனவே நடந்துவிட்டன. அவர் இதையெல்லாம் எங்ஙனம் அறிந்தாரென்பது ஆச்சரியத்துள் எல்லாம் ஆச்சரியம்! எல்லாத் தகவல்களையும் நாங்கள் உணவுக்குப்பின் உரைக்கின்றோம்.

உணவுக்குப்பின் அவர்கள் வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது விருந்தினர் தங்கள் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தனர். அவர்களுள் ஒருவர் கூறுகிறார்.

மலைத்தொடரின் மீதுள்ள ஒரு கோடைவாசஸ்தலமே எனது சொந்த ஊர். ஒரு வேலை தேடிப் பணம் சம்பாதிக்கும் பொருட்டு நான் கோவாவுக்குச் சென்றேன். ஸ்ரீதத்தர் தெய்வத்திடம் எனக்கு வேலை கிடைத்தால் முதல் மாத ஊதியத்தை அவரிடம் சமர்ப்பிப்பதாக வேண்டிக் கொண்டேன். அவரது அருளால் ரூ. 15/- சம்பளமுள்ள ஒரு வேலை கிடைத்தது. பாபா குறிப்பிட்டபடி எனக்கு உத்தியோக உயர்வு கிடைத்தது. எனது வேண்டுதலைப் பற்றியெல்லாம் நான் நிச்சயமாக மறந்தேவிட்டேன். இவ்வகையாக பாபா அதை நினைவுபடுத்திய ரூ. 15/- என்னிடமிருந்து மீட்டுப் பெற்றுக்கொண்டார். ஒருவர் நினைக்கும்படியாக அது தக்பிணையன்று. பழைய கடன் ஒன்றை அடைத்தலேயாகும். நீண்டநாள் மறந்துபோன வேண்டுதலை நிறைவேற்றுவதும் ஆகும்.

நீதி

உண்மையில் ஒருபோதும் பாபா எந்தப் பணத்தையும் யாசிக்கவில்லை. தமது அடியவர்களையும் யாசிக்க அனுமதிக்க வில்லை. ஆன்மீக முன்னேற்றத்துக்குப் பணத்தை ஒரு அபாயமாக, தடையாக அவர் கருதினார். தமது பக்தர்களை அதன் பிடியில் விழ அனுமதிப்பதில்லை. இது விஷயத்தில் பகத் மஹால்ஸாபதி ஓர் உதாரணம் ஆவார். அவர் பரம ஏழை. வரவையும் - செலவையும் ஒன்றாக்க அவரால் இயலவில்லை. பாபா அவரை ஒருபோதும் எந்தப் பணத்தையும் சம்பாதிக்க அனுமதிக்கவில்லை. தமது தக்பிணைப் பணத்தினின்றும் ஏதும் கொடுக்கவுமில்லை. ஒருமுறை ஹம்ஸ்ராஜ் என்ற தயாளமும், தாராள குணமும் உள்ள ஒரு வியாபாரி பாபாவின் முன்னால் மஹால்ஸாபதிக்கு ஒரு பெருந்தொகை அளித்தார். ஆனால் பாபா அதை ஏற்றுக்கொள்ள அவரை அனுமதிக்கவில்லை.

பின்னர் இரண்டாவது விருந்தினர் தனது கதையைக் கூறினார். எனது பிராமண சமையல்காரன் எனக்கு 35 ஆண்டுகள் விகவாசத்துடன் பணிவிடை செய்துவந்தான். துரதிர்ஷ்டவசமாக அவன் தீய வழிகளில் இறங்கினான். அவன் மனம் மாறி என்னுடைய செல்வத்தையே, கொள்ளையடித்தான். எனது அலமாரி வைக்கப்பட்டுள்ள அறையின் சுவற்றை அவன் கன்னம் வைத்து நாங்கெல்லாம் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது

உள்ளேவந்து கரன்ஸி நோட்டுக்களாக இருந்த நான் சேகரித்த ரூ. 30,000/-ஐயும் கொண்டுபோய்விட்டான். பாபா அதே தொகையை எங்ஙனம் குறிப்பிட்டார் என்பது எப்படி என்று எனக்குத் தெரியாது. இரவும் பகலும் நான் கதறி அழுதுக் கொண்டிருந்தேன். எனது விசாரணைகளின் பலன் ஒன்றுமில்லை. ஆழ்ந்த கவலையில் அரைமாதத்தை கழித்தேன். தாழ்வாரத்தில் நான் அமர்ந்திருந்தபோது அவ்வழியாகப் போய்க்கொண்டிருந்த ஒரு பக்கிரி, வருத்தப்பட்டு நொந்து போயிருக்கும் எனது நிலையைக் கவனித்து விட்டு அதன் காரணத்தை விசாரித்தார். அனைத்தைப் பற்றியும் அவரிடம் கூறினேன். கோபர்காங்ங் தாலுக்கா, சீரடியில் ஸாயி என்ற பெயருடைய அவலியா ஒருவர் இருப்பதாக அவர் கூறினார். அவரிடம் ஒரு வேண்டுதல் செய்துகொள் உனக்கு மிகவும் பிடிக்கும் உணவு ஒன்றை மனதில் நினைத்து நான் உமது தரிசனம் பெறும்வரை அவ்வுணவை உண்பதை நீக்கிவிட்டேன்' என்று கூறிக்கொள் என்று கூறினார். பின்னர் அவ்வாறே நான் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டேன். அரிசிச்சோறு சாப்பிடுவதை விட்டுவிட்டேன். "பாபா, அதை எனது சொத்து மீண்ட பிறகும் நான் உமது தரிசனத்தைப் பெற்றான பிறகும் உண்பேன்" என்றும் கூறிக்கொண்டேன்.

இதன்பின் பதினைந்து நாட்கள் கழிந்தன. அந்த பிராமணன் தானாகவே என்னிடம் திரும்பிவந்து எனது பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்துத் தன் செயலுக்காக வருந்தி. "எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்து இவ்வாறு நடந்து கொண்டேன். இப்போது உமது காலடிகளில் என் தலையை வைக்கிறேன். தயவு செய்து மன்னித்து அருளும்" என்றான். இவ்வாறு எல்லாமே நலமாகவே முடிவடைந்தன. என்னைச் சந்தித்து எனக்கு உதவிய பக்கிரி மீண்டும் காணப்படவில்லை. அப்பக்கிரி எனக்குக் கூறிய ஸாயிபாபாவைக் காணவேண்டுமென்றே ஒரு தீவிர ஆர்வம் என்னுள் எழுந்தது. எனது வீடுவரை வந்த அப்பக்கிரி ஸாயிபாபாவைத் தவிர வேறுயாருமில்லை. என்று நான் நினைத்தேன். என்னைக் காணவந்து எனது தொலைந்துபோன பணத்தை மீண்டும் பெற்றுத் தருவதற்காக எனக்கு உதவிபுரிந்த அவரா 35/- ரூபாய் பெறுவதற்காக ஆர்வமாயிருப்பார்? மாறாக

எங்களிடமிருந்த எதையும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்து எங்களை ஆன்மீக முன்னேற்றப் பாதையில் அழைத்துச் செல்வதில் அவர் தம்மாலான முழு முயற்சியை எப்போதுமே செய்கிறார்.

திருடப்பட்ட எனது சொத்து மீண்டும் கிடைத்தவுடன் நான் பெருமகிழ்வுற்றேன். அந்த மயக்கத்தில் எனது வேண்டுதலையெல்லாம் மறந்துவிட்டேன். பின்னர் நான் கொலாபாவில் இருந்தபோது ஒருநாளிரவு நான் எனது கனவில் ஸாயிபாபாவைக் கண்டேன். இது நான் சீர்டிக்கு வருகிறேன் என்று எடுத்திருந்த பிரார்த்தனையை எனக்கு நினைவூட்டியது. நான் கோவாவுக்குச் சென்றேன். அங்கிருந்த கப்பலில் பம்பாய் வழியாகச் சென்று சீர்டிக்குச் செல்ல விரும்பினேன். ஆனால் துறைமுகத்துக்கு வந்தபோது அக்கப்பல் ஏற்கனவே கூட்டமாயிருப்பதாயும், இடமில்லாததையும் அறிந்தேன். கப்பல் தளபதி என்னை அனுமதிக்கவில்லை. ஆனால் எனக்கு பழக்கமில்லாத ஒரு பியூன் குறுக்கீட்டால் எனக்கு கப்பலில் இடம் அனுமதிக்கப்பட்டு பம்பாய் வந்து சேர்ந்தேன். பின்னர் ரயில் மூலமாக நான் இவ்விடம் வந்தேன். பாபா எவ்விடத்தும் வியாபித்து இருப்பவர் என்றும் எல்லாமறிந்தவர் என்றும் நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன். நாங்கள் யார்? எங்கள் வீடு எங்கே இருக்கிறது? பாபா எங்களது பணத்தை மீட்டுக் கொடுத்து தாமே எங்களை அவரிடம் ஈர்த்து இழுத்ததான எங்களது நல்ல அதிர்ஷ்டம்தான் எவ்வளவு பெரியது? சீர்டியைச் சேர்ந்த மக்களாகிய நீங்கள் நிச்சயமாக எங்களைக் காட்டிலும் எல்லையற்ற அளவு மேலானவர்களாகவும் மிகுந்த அதிர்ஷ்டம் வாய்ந்தவர்களாகவும் இருக்கிறீர்கள். பாபா விளையாடி சிரித்து உரையாடி இவ்வளவு ஆண்டுகள் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதும் உங்களுடனேயே அல்லவா? உங்களுடைய பூர்வ புண்ணியப் பலன் அளவிடற்கரியதாக இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அதுவே பாபாவை சீர்டிக்கு இழுத்து விட்டிருக்கிறது. ஸாயியே எங்களது தத்தர். அவரே வேண்டுதலுக்குக் கட்டளையிட்டார். கப்பலில் ஓர் இடமும் அளித்து என்னை இவ்விடம் சேர்ப்பித்தார். இவ்விதமாக அவரது எங்கும் நிறை பேரறிவிற்கும் எல்லாம் வல்ல பேராற்றலுக்கும் நிரூபணத்தையும் அளித்தார்.

திருமதி. ஓளரங்காபாத்தர்

ஸோலாபூரைச் சேர்ந்த ஸகாராம் ஓளரங்காபாத்தர் என்பாரின் மனைவிக்கு 27 ஆண்டு காலமாகக் குழந்தையே யில்லை. கணக்கற்ற பிரார்த்தனைகளை அவள் கடவுள் களிடமும், அம்மன்களிடமும் செய்துகொண்டாள். ஆனால் வெற்றிபெறவில்லை. பின்னர் அவள் பெருமளவு நம்பிக்கை இழந்தவளாக ஆனார். இவ்விஷயத்தில் இறுதியான முயற்சியாகத் தனது சகோதரியின் புதல்வனான விச்வநாத்துடன் சீரடிவந்து பாபாவுக்குச் சேவை செய்துகொண்டு இரண்டு மாதங்கள் தங்கியிருந்தாள். மகுதிக்கு அவள் சென்றபோதெல்லாம் கூட்டத்தால் மகுதி நிரம்பிட இருப்பதையும் பாபா பக்தர்களால் குழப்பட்டிருப்பதையும் கண்டாள். அவள் அவரைத் தனியாகக் கண்டு அவரை வீழ்ந்து வணங்கித் தனது இதயத்தைத் திறந்து பிள்ளைவரம் வேண்ட விரும்பினாள். ஆனால் உரிய சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவே இல்லை. முடிவாக அவள் பாபாவிடம் அவர் தனியாக இருக்கும்போது தனக்காகப் பேசும்படி சாமாவிடம் கேட்டுக் கொள்வாள். சாமா அவளிடம் பாபாவின் தர்பார் வெளிப்படையானது என்றும், எனினும் அவளுக்காகத் தான் முயற்சிப்பதாகவும், கடவுள் அவரை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும் என்றும் கூறினார். தேங்காயுடனும், ஊதுபத்தியுடனும் முன்னிருக்கும் திறந்தவெளியில் பாபாவின் உணவு நேரத்தில் தயாராக இருக்கும்படியும் அவர் அவளுக்கு ஜாடை காண்பித்ததும் அவள் வரவேண்டும் என்றும் கூறினார். ஒருநாள் உணவுக்குப்பின் பாபாவின் ஈரக்கையை சாமா துண்டு கொண்டு துடைத்துவிட்டுக் கொண்டிருந்தார். பாபா அப்போது அவர் கன்னத்தைக் கிள்ளிவிட்டார்.

சாமா : (பொய் கோபத்துடன்) தேவா இந்த மாதிரி என்னைக் கிள்ளுவது சரியா? இந்த மாதிரி கிள்ளிக் குறும்பு செய்யும் கடவுள் எங்களுக்குத் தேவையில்லை. நாங்கள் உங்களைச் சார்ந்து இருப்போரல்லவா? இதுதான் எங்களது நெருக்கமான உறவின் பலனா?

பாபா : ஓ சாமா! கடந்த 72 தலைமுறைகளாக நீ என்னுடன் இருக்கிறாய். இதுவரை உன்னை நான் கிள்ளிய தில்லை. இப்போது

நான் உன்னைத் தொட்டதைக் குற்றமாகக் கொண்டு கோபித்துக் கொள்கிறாயே?

சாமா : எங்களுக்கு எப்போதும் முத்தங்களையும், உண்பதற்கு இனிப்புகளையும் கொடுக்கும் ஒரு கடவுளையே நாங்கள் விரும்புகிறோம். தங்களிடமிருந்து எந்த மரியாதையையோ மோகஷத்தையோ, புஷ்பக விமானம் முதலானவற்றையோ நாங்கள் வேண்டவில்லை. தங்கள் பாதாம்புயத்தின் பால் எங்களது நம்பிக்கை சதா நிரந்தரமும் மிக நன்றாக தெளிந்த விழிப்பு நிலையில் இருக்க வேண்டும்.

பாபா : ஆம். உண்மையில் அதற்காகவேதான் நான் வந்திருக்கிறேன். நான் உங்களுக்கு உணவூட்டிப் பேணி வளர்த்து வருகிறேன். உங்கள் மீது அன்பும், பாசமும் பூண்டிருக்கிறேன்.

இதன்பின்னர் பாபா தமது இருக்கையில் போய் அமர்ந்தார். சாமா அப்பெண்மணிக்கு ஜாடை செய்தார். அவள், மேல் வந்து வணங்கி தேங்காய் ஊதுபத்தி இவைகளை பாபாவிடம் அளித்தார். பாபா அந்த முற்றல் தேங்காயை ஆட்டினார். அதனுள்ளிருந்த பருப்பு உருண்டு சப்தம் செய்தது.

பாபா : சாமா இரு உருளுகிறதே என்ன சொல்கிறதென்பதைக் கவனி.

சாமா : இப்பெண்மணி, அம்மாதிரியாகவே, ஒரு குழந்தையும் தனது வயிற்றில் உருண்டு உயிர்ப்புற வேண்டுமென்று வேண்டுகிறாள். எனவே அத்தேங்காயைத் தங்களது ஆசீர்வாதத்துடன் கொடுங்கள்.

பாபா : இத்தேங்காய் அவளுக்கு மதலையளிக்குமா? இம்மாதிரி விஷயங்களில் எல்லாம் ஜனங்கள் எவ்வளவு முட்டாள் தனமாகவும் போலி நம்பிக்கையுடனும் இருக்கிறார்கள்.

சாமா : தங்களது மொழி ஆசி இவைகளின் சக்தியை நானறிவேன். தங்களது சொல் அவளுக்கு குழந்தைகளின் தொடரையே அளிக்கும். நீங்கள் விவாதித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களே தவிர உண்மையான ஆசியை அளிக்கவில்லை.

விவாதம் கொஞ்சநேரம் நடந்து கொண்டு இருந்தது. பாபா

தேங்காயை உடைக்கும்படி மீண்டும் மீண்டும் ஆணையிட்டுக் கொண்டிருந்தார். சாமாவோ முழுத் தேங்காயையும், அப்பெண்மணிக்கே அளிக்கும்படி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார். முடிவாகப் பாபா சம்மதித்தார்.

பாபா : அவளுக்கு ஒரு குழந்தை பிறக்கும்

சாமா : எப்போது?

பாபா : 12 மாதங்களில்

இதன்பேரில் தேங்காய் இரண்டாக உடைக்கப்பட்டு ஒரு பகுதியை இருவரும் உண்டனர். மறுபகுதி அவளிடம் அளிக்கப்பட்டது.

பின்னர் சாமா அப்பெண்மணியின் பக்கம் திரும்பி “அன்புள்ள அம்மையே! நீ எனது மொழிகளுக்கு ஒரு சாட்சி. பன்னிரண்டு மாதங்களுக்குள் உனக்குக் குழந்தை ஏதும் பிறவாவிட்டால் ஒரு தேங்காயை இந்த தெய்வத்தின் (ஸாயிபாபாவின்) தலையின்மீது அடித்து அவரை மசூதியிலிருந்து வெளியே விரட்டிவிடுவேன். இதை நான் செய்யத் தவறுவேனாயின் என்னை மாதவ் என்று நானே அழைத்துக் கொள்ள மாட்டேன். நான் கூறுவதை நீ விரைவில் உணர்வாய்” என்று சூளுரைத்தார்.

அவள் ஓராண்டுக்குள் ஒரு புதல்வனைப் பெற்றெடுத்தாள். புதல்வனது ஐந்தாவது மாதத்தில் அவனை மசூதிக்கு எடுத்துவந்தாள். கணவன் மனைவி இருவரும் பாபாவின் முன்னால் வீழ்ந்து வணங்கினார்கள். நன்றியுள்ள அத்தகப்பனார் ரூ. 500/-ஐ அளித்தார். “ச்யாம் கர்ண” என்ற பாபாவின் குதிரைக்காக ஒரு கொட்டகை கட்டுவதற்காக அத்தொகை செலவிடப்பட்டது.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்